

Cokkie, doe niet zo dom !

A.J. Blonk-Quak

COKKIE, DOE NIET ZO DOM!

A. J. BLONK-QUAK

**COKKIE,
DOE NIET ZO DOM!**

Illustraties van Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

Voor Marty en Marlene

1. *Een lekker sopje*

Cokkie is niet meer alleen. Ze heeft nu een zusje. Dat zusje heet Anneke.

Cokkie kan nog niet met haar spelen. Het is zo'n piepklein zusje! Dat vindt ze wel jammer. Tòch vindt Cokkie haar heel erg lief! Iedere dag mag ze mammie helpen als Anneke in bad moet. Soms mag ze ook het flesje vasthouden waaruit Anneke moet drinken. En héél dikwijls mag ze Anneke zèlf vasthouden. Dàt vindt ze het leukst van alles.

Anneke is net een pop, maar dan wel een heel lieve. Anneke is ook veel leuker dan een pop. Ze kijkt zo vrolijk met haar blauwe oogjes de wijde wereld in. Eén ding heeft ze al geleerd. Dat vindt Cokkie erg knap en ook heel leuk! Anneke kan al lachen! Eerst kon Anneke alleen maar huilen. Nu lacht ze als Cokkie bij de wieg komt.

„Over een poosje gaat Anneke ook tegen je praten,” heeft mammie gezegd. „Dan kun je haar allerlei woordjes leren.”

Dat zal leuk zijn! Een pop kan nooit praten leren, maar Anneke wel! Iedereen vindt Anneke erg lief. Bijna iedere dag komen er tantes en andere mensen naar haar kijken. Dan heeft mammie het erg druk.

Bijna iedereen zegt tegen Cokkie: „Mag ik je zusje meenemen?” Natuurlijk mag dat niet van Cokkie. Stel je voor! Zo'n lief zusje geef je toch niet weg!

Vanmiddag zijn er wel vier tantes geweest om naar Anneke te kijken. Op de tafel staan alle lege kopjes waaruit de tantes thee hebben gedronken.

Anneke huilt een beetje. Ze is boos. Ze heeft honger en haar flesje komt maar niet.

Als de laatste tante weg is, zegt mammië: „Nu zal ik eerst vlug een flesje maken voor Anneke. Kun jij alle lege kopjes in de keuken brengen, Cokkie?”

Natuurlijk kan Cokkie dat! Mammië moet niet denken dat ze nog klein is. Anneke is klein, en Cokkie is nu mammiës grote dochter. Dat heeft ze zèlf gezegd.

Voorzichtig brengt Cokkie één voor één alle kopjes en schoteltjes naar de keuken.

„Tjonge-jonge,” denkt ze. „Wat zijn het er veel! De hele aanrecht staat vol. Weet je wat! Ik ga mammië verrassen. Ik ga alle kopjes afwassen. Dat kan ik best!”

Eerst doet ze de keukendeur dicht. Mammië mag het niet horen. Anders is het geen verrassing meer.

Anneke is stil. Ze drinkt zeker het flesje leeg.

Cokkie zet de afwasbak in de gootsteen. Ze doet de warmwaterkraan open. Terwijl de afwasbak volloopt, spoelt ze met koud water alle kopjes om. Dat doet mammië ook altijd. Cokkie weet best hoe het hoort.

Zo, nu eerst de kraan dichtdraaien. Dan het afwasborsteltje nog, en Cokkie kan beginnen.

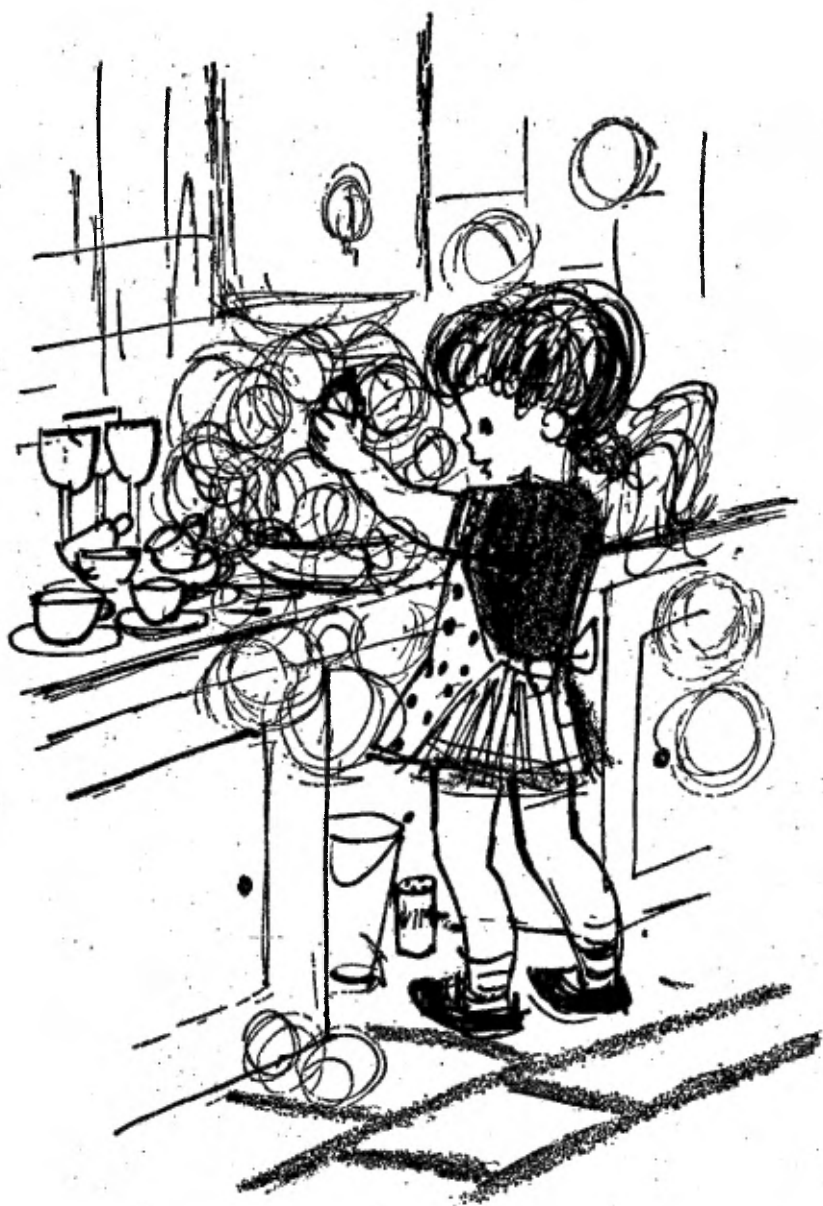
„O nee,” denkt ze. „Er moet eerst nog iets in het water uit zo'n knijpflesje.”

Ze kijkt in het gootsteenkastje. Ja, welk flesje is het nu precies? Ze heeft er nooit zo op gelet.

Lezen kan Cokkie nog niet.

Op één flesje staan allemaal schuimbelletjes. Dát zal het wel zijn. Mammië maakt altijd een lekker sopje.

Cokkie draait het dopje van het flesje af. Zo, en nu maar knijpen. Een dun straaltje komt in het warme water terecht. Zo'n klein beetje is vast niet genoeg. Cokkie knijpt nog eens, en nog eens, en nog eens. Ze roert met het borsteltje door het water. Ja hoor, het

gaat schuimen.

Voor Cokkie het flesje weer wegzet, knijpt ze nog een paar keer flink in het flesje. Zo, nu is het sopje wel klaar. Het ruikt nog lekker ook! Cokkie snuift eens. Ja, lekker hoor!

Voorzichtig pakt ze een kopje. Ze wast het heel netjes af met het borsteltje. Het schuimt fijn!

Cokkie wast nog een kopje af, en nog een kopje.

Het sopje gaat steeds meer schuimen. Het lijkt wel een toversopje!

Het schuim komt al over de afwasbak heen.

Cokkie wast en wast . . .

En het sopje schuimt en schuimt . . .

De hele gootsteen staat al vol belletjes.

„Het lijkt wel op bellen blazen,” denkt Cokkie.

Ze pakt een handje schuim en blaast er hard tegen.

„Plop,” gaat het. Een grote dot belletjes blijft aan de tegeltjes plakken.

Cokkie blaast nog eens. „Plop,” tegen een pannetje dat op de aanrecht staat.

Cokkie blaast en blaast . . . „Plop,” tegen het raam. „Plop,” tegen het zeepbakje. „Plop,” op de warme kraan. „Plop,” op de koude kraan. „Plop,” een heel grote dot vliegt boven op de geiser.

Cokkie danst van plezier.

„Ja,” gilt ze. „Dat is een mooie!”

Wat een leuk spelletje!

Dan denkt Cokkie er opeens aan dat ze mammie wil verrassen. Ze moet stil zijn!

Vlug wast ze de laatste schoteltjes af.

„Ziezo, dat karweitje is weer gebeurd,” zegt ze. Dat hoort ze mammie wel eens zeggen.

Nu moet alles nog afgedroogd worden. Waar is de afdroogdoek? Cokkie kijkt eens rond. Ze ziet de doek nergens. Waar zou mammie de doek gehangen hebben?

O, wacht eens! Misschien buiten op het balkon!

Cokkie doet de balkondeur open. Ja hoor! Daar hangt de doek. Hij hangt heel erg hoog! Daar kan ze nooit bij. Wat moet ze nu doen? Ze denkt en denkt . . .

Dan weet ze het al. Ze neemt gewoon de handdoek! Eén punt is maar vuil. Daar heeft ze haar handen aan afgedroogd. Met een schone punt van de handdoek droogt Cokkie het eerste kopje af. Bij het tweede kopje weet ze niet precies meer wat nu de schone, en wat nu de vuile punt is. Ze heeft twee natte punten. Als ze het derde en het vierde kopje heeft afgedroogd, weet ze het helemaal niet meer. Alle punten van de handdoek zijn nat.

„Och, wat geeft het eigenlijk,” denkt Cokkie. „Als ik mijn handen afdroog, heb ik ze net schoon gewassen.”

Na een poosje staan alle kopjes en schoteltjes netjes op de keukentafel. Cokkie heeft het er warm van gekregen. Ze vindt het knap van zichzelf. De kopjes glimmen ervan. Ze zijn zo mooi schoon!

Nu moet ze de afwasbak nog opruimen.

„Jammer van dat fijne sopje,” denkt ze.

Ze pakt een handje schuim en houdt het in de zon. Allemaal kleurtjes komen er te voorschijn. Dàt is een mooi gezicht! De belletjes spatten uit elkaar.

Weer neemt ze een handje schuim en loopt ermee naar de balkondeur. Daar schijnt precies de zon op.

„Pff,” doet Cokkie. „Plop,” gaat het tegen de ruit.

Cokkie haalt een nieuw handje schuim. „Pff.” „Plop.” Wéér tegen de ruit.

Het worden zulke mooie belletjes! Het zonnetje tovert er allemaal kleurtjes op.

Het ene handje schuim na het andere blaast Cokkie tegen de balkondeur. „Pff.” „Plop.” „Pff.” „Plop.” „Pff.” „Plop.”

Dàt gaat fijn! De deur ziet er zo mooi uit met al die kleurtjes! De ruit is bijna helemaal vol schuimbelletjes als mammië de keuken binnenkomt.

„Zo,” zegt ze. „Annekes buikje is weer vol. Nu zal ik eerst de kop-

jes maar afwassen."

Dan zet ze grote ogen op. Ze ziet zoveel dingen tegelijk.

Ze ziet alle schone kopjes op de keukentafel. Ze ziet de afwasbak met een heleboel schuim erop. Ze ziet ook alle schuimbellen op de balkondeur.

„Kijk eens, mammie, wat mooi!” roept Cokkie. „Allemaal kleur-tjes! En ik heb alle kopjes afgewassen. Bent u nu niet blij?”

Ja, mammie is blij, maar tegelijk ook een beetje boos.

„Je bent een flink kind, omdat je me zo fijn helpt,” zegt ze. „Maar wat heb je een vieze natte troep gemaakt. Kijk eens op de grond!”

Nu ziet Cokkie het ook. De vloer is helemaal nat. Hoe kan dat nu? Ze heeft alleen maar schuim op haar hand genomen.

De balkondeur is ook nat. Alle schuimbelletjes zijn uit elkaar gespat. Dat vindt Cokkie jammer. Het was juist zo'n mooi gezicht met al die kleurtjes.

„Toch vind ik het lief van je dat je alles zo netjes hebt afgewassen.”

Mammie snuft eens boven de afwasbak. Dat ruikt lekker!

„Wat heb je in het water gedaan, Cokkie?”

In het water gedaan? O, mammie bedoelt zeker uit welk flesje. Ze pakt het flesje uit het gootsteenkastje en houdt het omhoog. „Dit, mammie! Het ruikt lekker, hè? En het schuimt zo fijn!”

Mammie begint te lachen.

„O Cokkie,” zegt ze. „Weet je wat dat is? Dat is shampoo. Daar was ik altijd je haartjes mee. Daarom ruikt het natuurlijk zo lekker. De kopjes zullen ook wel een lekker luchtje gekregen hebben.”

Mammie kijkt rond. „Waar heb je alles mee afgedroogd?”

Cokkie pakt de handdoek. „Met deze doek, mammie. De droogdoek hangt zo hoog. Daar kon ik niet bij.”

„Domme Cokkie,” zegt mammie. „Dat moet je maar niet meer doen. Dat is een beetje vies. Kopjes moeten met de droogdoek worden afgedroogd, en handen met de handdoek. Onthoud het maar goed.”

Mammie doet het sopje weg. Ze spoelt de afwasbak goed om en

doet er weer schoon water in.

„Zo,” zegt ze. „Nu zal ik alle kopjes even overwassen. Uit kopjes die lekker ruiken kun je geen thee drinken. Dat smaakt een beetje naar. Weet je wat? Jij mag ze weer afdrogen.”

Dat wil Cokkie wel.

Mammie pakt de droogdoek van de lijn.

„Hier,” zegt ze. „We zullen nu alles maar doen zoals het hoort.”

Mammie wast de schone glimmende kopjes af. Het gaat heel vlug. Cokkie droogt voor de tweede keer alle kopjes af. Na een poosje staan ze allemaal weer netjes naast elkaar op de keukentafel.

„Jij bent mijn grote dochter,” zegt mammie. „Er is niet één kopje gebroken, en dat vind ik erg knap.”

Cokkie knikt trots. Ze kan al heel goed mammie helpen.

„Maar we zijn nog niet klaar,” zegt mammie. „We kunnen de keuken toch niet zo nat laten blijven!”

Cokkie schudt haar hoofd. Nee. Het is zo'n natte boel!

„Zal ik de kopjes in de kast zetten?” vraagt ze.

„Dat is goed,” zegt mammie. „Dan ruim ik die natte troep even op.”

Mammie zeemt de keukendeur netjes af. Ook de vloer maakt ze weer droog.

Als Cokkie na een poosje in de keuken komt, glimmen de kranen. De deur en de tegeltjes zijn weer schoon. Zelfs op de vloer ligt geen spatje meer.

Niemand kan nu nog zien dat Cokkie zo'n leuk schuimbellen-spelletje heeft gedaan.

2. *Heeft Anneke bonger?*

„Nog een paar dagen, dan mag je naar school. Fijn hè?” zegt mammië.

„Ja,” knikt Cokkie.

Ze vindt het wel fijn, maar toch ook een beetje jammer. Ze wil graag knap worden. Ze wil ook graag bij Anneke blijven. Er is zoveel leuks te zien. Iedere morgen doet mammië Anneke in bad. Dan spartelt ze in het water. Soms spettert ze Cokkie helemaal nat. Dat vindt Cokkie niet erg. Welnee. Ze vindt het juist leuk! Ze lacht er altijd om en Anneke lacht ook een beetje mee.

„Jullie zijn twee lachebekjes,” zegt mammië dan.

Mammië heeft een weegschaal. Daar legt ze Anneke op om te zien of ze al groeit. Cokkie staat er met haar neus bovenop als Anneke wordt gewogen. Ze wil ook kijken of Anneke alweer een stukje groter is geworden. Ze wil zo graag met Anneke spelen. Als Cokkie naar school gaat, kan dat natuurlijk niet. Dat is jammer. Mammië zal haar ook wel missen. Ze helpt heel goed mee. Er is iedere dag zoveel te doen. Vooral 's morgens heeft mammië het druk. Dan moet ze kamers stoffen en luiers wassen. Met bedden opmaken helpt Cokkie ook altijd mee. Mammië legt aan de ene kant van het bed de dekens glad, en Cokkie aan de andere kant.

Kopjes afdrogen kan ze ook al goed, en soms mag ze een boodschap doen in de buurt.

Ja, mammië zal haar best missen!

„Ring-ring.” Dat is de bel.

Mammië roept: „Doe jij de deur even open, Cokkie? Kijk eens wie daar belt?”

Dat is ook al een werkje voor Cokkie geworden. Ze vindt het erg leuk. Het is iedere keer weer een verrassing wie er aan de andere kant van de deur staat.

Nu is het de groenteman.

„Zo Cokkie. Is mammie thuis?” vraagt hij.

„Ja groenteman,” zegt Cokkie. „Ik zal haar even roepen.”

Ze loopt naar de kamer. „Mammie, de groenteman is er.”

„Ik kom, Cokkie,” zegt mammie. „Wil jij het mandje en het emmertje even pakken?”

Cokkie is al op weg naar de keuken. Ze weet precies welk mandje en welk emmertje mammie bedoelt. Ze mag altijd mee naar beneden als de groenteman er is. Bijna altijd krijgt ze een appeltje

van hem, of een tomaatje. Ook wel eens een peentje. Dat smaakt wat lekker!

Cokkie geeft het mandje aan mammie. Ze zegt: „Ik zal het emmertje wel dragen.”

Maar dat is jammer! Mammie zegt: „Blijf jij maar bij Anneke, Cokkie. Ik ben zo weer terug. We kunnen Anneke niet alleen laten in huis.”

Nee, dat is waar ook! Er moet iemand op Anneke passen. Het is wel jammer van het appeltje. Dat krijgt ze nu natuurlijk niet. Maar oppassen is toch ook wel leuk.

Mammie gaat de trap af naar beneden. Cokkie blijft in de kamer. Ze luistert goed of ze Anneke niet hoort, maar Anneke is stil. Cokkie gaat voor het raam staan. Zo kan ze fijn naar buiten kijken. Ze ziet mammie bij de groentewagen staan. Wat zou ze kopen? Bloemkool? Of sla? Of van die heerlijke boontjes? Dat vindt Cokkie allemaal erg lekker.

Stil, hoort ze daar Anneke?

Nee hoor, ze heeft het verkeerd gedacht. Alles is rustig in huis. Ze hoort zelfs geen klein geluidje!

Cokkie kijkt weer naar buiten. Ze wil zien wat mammie allemaal koopt. In het emmertje zitten nu aardappelen. Een grote bloemkool ligt er bovenop. In het mandje doet de groenteman sinaasappelen. „Mmm. Lekker!” denkt Cokkie.

Ze luistert weer. Nu hoort ze Anneke toch wel! Zou ze even gaan kijken?

Op haar tenen loopt ze naar de slaapkamer. Voorzichtig doet ze de deur open. Ja hoor! Anneke ligt te pruttelen. Cokkie loopt naar de wieg.

„Stil maar, hoor,” zegt ze. „Mammie komt zo weer terug. Ze is even naar de groenteman.”

Anneke is stil. Ze luistert naar Cokkie.

„Zie je wel dat het helpt?” denkt Cokkie. „Ze kan al goed verstaan wat ik zeg.”

Cokkie wil graag weten wat mammië nog meer koopt. Daarom zegt ze tegen Anneke: „Ik zal even gaan kijken of mammië al komt. Is dat goed?”

Ze loopt naar de slaapkamerdeur, maar dat mag niet van Anneke. Ze begint meteen te huilen. Vlug loopt Cokkie weer naar de wieg. „Stil maar, hoor, niet huilen,” zegt ze. „Mammië komt heus zo terug. Ze moet toch aardappeltjes kopen, en groente en sinaasappelen! Stil dan!”

Maar Anneke wil niet naar Cokkie luisteren. Ze blijft huilen. Cokkie vindt het altijd naar als Anneke huilt. Kwam mammië nu maar. Maar mammië komt niet.

De groenteman is al weggegaan. Het emmertje met de aardappelen en de bloemkool staat in de portiek. Het mandje met de sinaasappelen staat op het tweede treetje van de trap.

Mammië praat met een mevrouw.

De mevrouw vraagt hoe het met Anneke gaat.

„O, heel goed,” zegt mammië. „Ze is altijd erg lief. Ze huilt bijna nooit!”

Ja, ja. Anneke huilt bijna nooit! Maar nu huilt ze wel! Waarom komt mammië toch niet. Cokkie begrijpt er niets van.

„Heb je honger?” vraagt ze aan Anneke.

Even is Anneke stil. Het is net of ze iets zeggen wil, maar Anneke kan nog niet praten.

„Heb je honger?” vraagt Cokkie nog eens.

Maar dan wordt Anneke zo boos! Ze wordt er helemaal rood van. Waarom wil Cokkie haar niet begrijpen? Ze huilt héél hard. „Wè, wè, wèèè!”

Cokkie weet niet wat ze moet beginnen. Ze denkt en denkt . . .

Dan weet ze al wat ze moet doen.

Vlug loopt ze naar de keuken. Ja hoor! Daar staat Annekes flesje. Er zit nog een beetje pap in.

„Zie je wel?” denkt Cokkie. „Anneke heeft natuurlijk honger. Ze heeft niet genoeg uit de fles gedronken.”

Voorzichtig pakt ze de fles en loopt ermee naar de slaapkamer. Bij de wieg houdt ze de fles in de hoogte.

„Kijk eens,” zegt ze tegen Anneke. „Nu kun je fijn drinken. Ik zal je wel helpen. Is dat goed?”

„Wè, wè, wèèè,” huilt Anneke. Ze kijkt niet eens naar de fles.

„Kom maar,” zegt Cokkie. Ze probeert de fles in Annekes mondje te stoppen.

Juist als de fles vlak bij haar mondje is, draait Anneke haar hoofdje om. Psstt . . . Een straaltje pap komt in Annekes haartjes terecht.

„Stil liggen, hoor!” zegt Cokkie.

Ze probeert het nog eens, en nog eens . . .

Maar iedere keer draait Anneke haar hoofdje precies de andere kant op. Telkens komt er een straaltje pap uit de fles.

De pap zit op het lakentje. De pap zit op het kussensloopje. De pap zit in Annekes haartjes, en ook in haar gezichtje en halsje.

Overal zit pap!

Waarom wil Anneke de fles niet leegdrinken? Ze heeft toch honger? Ze huilt maar en huilt maar.

Na een poosje huilt Cokkie ook! Anneke ziet er zo vies uit! O, wat moet ze beginnen!

Eindelijk komt mammie binnen.

„Wat krijgen we nu?” zegt ze. „Zijn hier twee huilende kindertjes?”

Ze ziet de lege fles die Cokkie nog steeds in haar handen houdt. Ze kijkt in de wieg.

Dan schrikt mammie toch wel een beetje. Ze zegt: „O, wat vies! Hoe komt dat?”

Cokkie hoort niet eens wat mammie zegt.

Anneke huilt nog steeds, en Cokkie huilt een deuntje mee.

Wat moet mammie nu toch doen! Ze kan maar één kindje tegelijk troosten.

Ze gaat op een stoel zitten en zet Cokkie op haar schoot. „Ziezo,” zegt ze. „Nu zullen we eerst maar eens proberen of de grote baby stil wil zijn. Vertel me eens wat er gebeurd is, Cokkie!”

Cokkie hikt en snikt. Ze kan bijna niets zeggen, zó erg heeft ze gehuild.

Tussen twee snikken door vertelt ze alles: Dat mammie maar niet terugkwam. Dat Anneke huilde van de honger. Over het flesje waar steeds pap uitkwam, omdat Anneke al maar haar hoofdje om-draaide.

„Anneke honger?” zegt mammie verbaasd. „Ze heeft net gedronken!”

Ze droogt het laatste traantje van Cokkies toet. Ze lacht een beetje en zegt: „Ik had jullie niet zo lang alleen moeten laten. Weet je wat ik denk? Dat Anneke jou een beetje voor de mal heeft gehouden. Ik geloof dat ik al weet waarom ze huilt. Zullen we samen eens proberen of we Anneke weer schoon kunnen krijgen? Of zullen we haar zó maar in de wieg laten liggen?”

Cokkie trekt een vies gezicht. Die lieve Anneke moet natúúrlijk weer schoon worden. Het is zo'n vieze boel in de wieg. Overal zit pap.

Cokkie wipt van mammies schoot. Gelukkig is mammie niet boos. Anneke huilt nog steeds.

„Zo,” zegt mammie. „De grote baby huilt niet meer. Nu zullen we eens proberen of de kleine baby ook stil wil zijn.”

Mammie haalt Anneke uit de wieg. „Och kleine papttoet,” zegt ze. „Moest jij zó huilen? En dacht die grote zus van jou dat je honger had? We zullen haar eens vlug laten zien wat er aan de hand is, hè? Wil jij even een schone luier pakken, Cokkie?”

Een schone luier?

Nu begrijpt Cokkie het ook. Natuurlijk! Anneke heeft een natte broek! Daar heeft Anneke een hekel aan. Dom hoor, om daar niet eerder aan te denken. Ze dacht ècht dat Anneke honger had.

Na een poosje ligt een schone Anneke in een schone wieg. Ze huilt niet meer. Nee. Ze lacht tegen Cokkie. Ze steekt haar vuistje in haar mondje en sabbelt er een beetje op. Het is net of ze ermee zeggen wil: „Jammer dat de fles nu leeg is. Een klein beetje honger heb

ik wel. Maar het geeft niet, hoor Cokkie. Ik neem mijn vuistje wel. Dat is ook lekker, en het klinkt zo leuk.”

Die Anneke!

Haar oogjes vallen dicht. Ze gaat een lekker dutje doen.

En Cokkie? Cokkie gaat mammie weer helpen. Misschien mag ze wel aardappelen schillen. Dat kan ze best! Ze kan het niet zo vlug als mammie, maar dat geeft niet. Ze blijven ook niet zo mooi rond als bij mammie, maar dat geeft ook al niet. „Vierkante aardappeltjes smaken wàt lekker,” zegt mammie altijd.

In de keuken staat het emmertje met de aardappelen en de bloemkool. Het mandje met sinaasappelen staat ernaast.

„Kijk eens!” wijst mammie. „De groenteman heeft iets lekkers voor je bij de sinaasappelen gelegd.”

De groenteman is het dus toch niet vergeten.

Nu ziet Cokkie het ook.

In het mandje ligt . . . ja, wàt ligt er nu eigenlijk? Het is geen

appeltje. Het is ook geen tomaatje. En een peentje is het helemaal niet.

Cokkie weet het niet precies.

Ze gaat naar het mandje toe en voelt eens voorzichtig aan dat mooie ronde balletje. Het heeft een heel zacht velletje.

„Dat is een perzik,” zegt mammië. „Ik zal even het velletje er voor je afdoen. Dan kun je het opeten.”

Even later zit Cokkie lekker te smullen. Wat smaakt dat heerlijk! Het is ook erg sappig. Cokkies toet kleeft ervan.

„Kijk eens aan,” zegt mammië als de perzik op is, „eerst moest ik een poptoetje schoonmaken van een kindje dat geen honger had. Nu moet ik een perziktoetje schoonmaken van een kindje dat wèl honger had. Vond je het lekker?”

„Ja,” knikt Cokkie. „Erg lekker!”

Het is toch wel een aardige groenteman. Nu moest ze op Anneke passen en heeft ze geen appeltje gekregen, maar iets dat nog veel lekkerder is.

Ze wil best nòg eens op Anneke passen. Maar flesjes voeren, nee, dat doet ze niet meer. Een baby'tje met een poptoet is helemaal niet leuk!

3. *Een mooi plannetje*

Het is avond. Cokkie ligt in bed.

Slaapt ze al?

O nee! Ze kan niet slapen. Het is zó warm! Cokkie ligt alleen maar onder het laken. De wollen deken heeft mammië op een stoel gelegd.

„Het is nu geen weer voor een deken,” zei ze tegen Cokkie. „Blijf maar heel stil liggen, dan word je niet zo warm. Slaap maar lekker, hoor Cokkie.”

Ja, dat zei mammië. Blijf maar stil liggen. Slaap maar lekker. Nou, Cokkie ligt stil, hoor, maar slapen, nee, dat kan ze ècht niet. Dat komt omdat ze zo erg moet nadenken.

Waarover moet ze toch zo nadenken?

Cokkie heeft iets horen zeggen. Niet één keer. Ook niet twee keer. Nee, al zo veel keren, dat ze niet eens meer weet hoe dikwijls ze het al gehoord heeft. Wat heeft ze dan wel gehoord?

Wel, bijna iedere dag komt er visite. Soms één tante. Soms twee tantes. Ook wel eens een heleboel tegelijk. Ze komen dan naar Anneke kijken. Ook naar Cokkie natuurlijk. Maar Anneke is nog helemaal nieuw, en Cokkie kennen ze allemaal al heel lang. Daarom kijkt iedereen natuurlijk veel meer naar Anneke dan naar Cokkie. Dat vindt Cokkie helemaal niet erg. Welnee, waaròm zou ze dat erg moeten vinden! Ze vindt Anneke zelf ook heel erg lief.

De tantes babbelen allemaal gezellig met mammië. Cokkie zit dan ook dikwijls in de kamer. Dan hoort ze de tantes zeggen: „Wat een dotje, hè?” of: „Wat een lief schatje.”

Dat kan Cokkie best begrijpen. Ze vindt Anneke ook een schatje

en een dotje.

Sommige tantes zeggen tegen Anneke: „Da-da. Lach eens tegen me.”

Maar dat doet Anneke nooit! Ze lacht alleen maar tegen pappie en mammie en tegen Cokkie. Dat vindt Cokkie leuk. Anneke hoeft niet tegen iedereen te lachen. Dat doet Cokkie zelf ook niet.

Maar dat is het niet alleen wat Cokkie hoort. Nee! Cokkie moet aan heel iets anders denken.

Vanmiddag was er weer een tante die hetzelfde zei wat al die andere tantes ook deden. Ze vroeg aan mammie: „Vind je het niet jammer dat Anneke geen jongetje is? Nu heb je twee meisjes. Een meisje en een jongen is toch veel leuker dan twee meisjes!”

Iedere keer als Cokkie dat door iemand hoort zeggen, kijkt ze naar mammie. Iedere keer ziet ze dat mammie lacht. Ze hoort haar dan zeggen: „Hoe kom je erbij! Ik ben heel erg blij met Anneke. Ik vind twee meisjes juist leuk!”

„Gelukkig,” denkt Cokkie dan. „Mammie is heel erg blij met Anneke, en ik ook. Ik wil geen broertjes, maar wel een zusje.”

Maar vanmiddag moest Cokkie er opeens aan denken dat ze juist zo gráág een broertje wilde hebben. Dat was een hele tijd vóór Anneke er was, toen mammie haar vertelde dat er een broertje of zusje zou komen. Ja, toen wilde Cokkie zó graag een broertje hebben. Ze dacht dat ze daar leuke jongensspelletjes mee zou kunnen doen. Maar toen Cokkie hoorde dat ze een zusje had gekregen, dacht ze helemaal niet meer aan een broertje. Anneke is juist zo'n lief schatje!

Nu de tantes er steeds over praten, moet Cokkie er weer aan denken. Zou mammie misschien toch liever een jongetje hebben dan een meisje? Zou mammie er heel stilletjes wel eens aan denken?

De tante van vanmiddag zei nog veel meer. Ze zei: „Och, wie weet komt er nog wel eens een broertje bij. Alleen maar meisjes is toch echt niet zo leuk, hoor!”

Mammie lachte toen weer. Ze zei: „Voorlopig ben ik best tevreden

met mijn twee meisjes. Kindertjes kosten heel veel centjes, en die zijn nu op. Voor jongens moet ik allemaal nieuwe pakjes kopen. Voor Anneke heb ik nog zoveel jurkjes die van Cokkie zijn geweest. Dat komt goed uit.”

„Ja,” denkt Cokkie. „Ik ben al uit zoveel jurkjes gegroeid. Er hangt een heel rijtje in de kast. Die zijn nu allemaal voor Anneke. Nu mammië geen centjes meer heeft, zijn er toch jurkjes voor Anneke.”

Zou mammië nu helemaal geen centjes meer hebben? Zouden baby'tjes zoveel geld kosten?

Wie weet kan mammië wel nooit meer centjes sparen!

Eigenlijk zou Cokkie nog best een broertje willen hebben. Een zusje is heel erg leuk, maar een broertje . . .

Ja, Cokkie gelooft nu toch ook, net als alle tantes, dat het best leuk zou zijn. Maar waar haal je nu een broertje vandaan als alle centjes op zijn? Cokkie denkt en denkt . . .

Ze denkt net zo lang tot ze een plannetje heeft bedacht. Het is een heel mooi plannetje.

Cokkie vertelt het aan niemand. Nee. Ze wil het helemaal zelf doen. Ze ligt heel stil in bed na te denken hoe ze het doen zal.

Als ze eindelijk in slaap valt, lacht ze een beetje. Het is ook zo'n mooi plannetje! En wat zal mammië grote ogen opzetten! Ze zal vast heel erg blij zijn!

4. Wat gaat Cokkie doen?

Het is heel stil in huis.

Mammie is een beetje moe, en rust een poosje. Anneke slaapt, en Cokkie speelt op haar eigen kamertje. Ze heeft mammie beloofd dat ze geen herrie zal maken.

Eigenlijk is Cokkie een beetje blij dat mammie moe is. Ze heeft immers zo'n fijn plannetje bedacht! Niemand mag het weten. Ook mammie niet. Als mammie nu ook gaat slapen, kan Cokkie gaan doen waarover ze zo lang heeft moeten nadenken. Ze is zo stil als een muisje.

Na een poosje loopt ze op haar tenen naar mammies slaapkamer. De deur staat een klein beetje open. Dat doet mammie altijd, want dan kan ze beter horen wat er in huis gebeurt.

Voorzichtig kijkt Cokkie om het hoekje van de deur. Ja hoor, mammie slaapt. Nu kan Cokkie gaan doen wat ze zo graag wil.

Op haar tenen loopt ze weer terug naar haar eigen kamertje.

Bij de kast blijft ze staan. Nu wordt het moeilijk. Zou het lukken? Heel langzaam doet ze de kastdeur open. „Pie-iep,” gaat het.

„Ba, die nare deur,” denkt Cokkie. „Straks hoort mammie het nog.”

Maar mammie hoort niets. Ze slaapt.

Wat gaat Cokkie toch doen?

Ze pakt een stoel en zet die vlak voor de open kast neer. Ze klimt erop. Ze pakt iets van de bovenste plank. Het is vierkant. Het lijkt net een doosje. Maar het is geen echt doosje. Er zit geen dekseltje op. Nee, er zit een gleufje aan de bovenkant.

Het is een spaarpot!

Aan de voorkant staan cijfertjes. Daaraan kun je zien hoeveel cent-

jes er inzitten.

De spaarpot weegt al heel erg zwaar. Mammie zei laatst nog dat er al bijna tien gulden in zit. Dat is heel veel geld!

Cokkie spaart flink. Als ze tien gulden in haar spaarpot heeft, gaat ze met mammie naar de spaarbank. Ze moet dan al haar centjes aan de meneer van de spaarbank geven. Mammie bewaart een boekje. Daar schrijft de meneer precies in hoeveel centjes Cokkie er weer bij heeft gebracht.

„Spaar maar flink,” zegt mammie altijd, „dan kun je later als je groot bent mooie dingen kopen.”

Nu moet Cokkie bijna weer naar de meneer van de spaarbank toe. Maar ze heeft zo iets moois bedacht! Omdat ze mammie wil verrassen, kan ze niet eerst vragen of het wel mag.

„Och,” denkt ze, „als mammie weet wat ik nu zo graag wil kopen, hoef ik heus mijn centjes niet voor later te bewaren.”

Voorzichtig stapt ze, met de spaarpot in haar handen, van de stoel af. De spaarpot zet ze heel zachtjes op de tafel. De centjes mogen niet rammelen.

Zo, nu de stoel op zijn plaats en de kastdeur dicht.

„Pie-iep,” gaat het weer.

„Vervelende deur,” moppert Cokkie zachtjes. Straks verraadt het gepiep haar nog.

Met de spaarpot in haar handen luistert Cokkie aan de slaapkamerdeur. Alles is stil. Mammie slaapt dus nog, en Anneke ook.

Op haar tenen loopt ze naar de keuken. Ze moet iets hebben om haar boodschap in te doen. Maar wat? In een tas gaat het niet. Dat is niet goed voor haar boodschap. In een emmertje kan het óók niet. Dat is veel te smal.

Dan ziet Cokkie het mandje staan waar de sinaasappelen in liggen.

„Ja,” denkt ze. „Dat is goed. Daar past mijn boodschap precies in.”

Ze pakt één voor één de sinaasappelen uit het mandje en legt ze op de keukentafel. Ziezo. Dat is klaar.

Ze kijkt nog eens goed. Zou haar boodschap hier in kunnen? Zou

het niet een beetje hard zijn? Misschien wel! Wat moet ze daar nu weer aan doen?

Cokkie denkt even goed na. Dan weet ze het al! Het dekentje uit haar poppewieg! In een wip heeft ze het te pakken. Vlug legt ze het in haar mandje. De spaarpot zet ze er ook in.

Alles klaar? Daar gaat Cokkie.

Heel zachtjes doet ze de voordeur open. Het mandje met de spaarpot zet ze buiten voor de deur. Dan trekt ze met twee handen heel voorzichtig de deur dicht. „Klik,” gaat het. De deur is dicht.

Cokkie kijkt nog even door de brievenbus. Zou mammie het gehoord hebben? Het was zo'n harde klik!

Het blijft heel stil in huis. Mammie slaapt dus nog.

Gelukkig maar! Als ze straks wakker wordt, heeft Cokkie zo'n fijne verrassing voor haar.

Met een blij gezicht loopt Cokkie alle treetjes af naar beneden. Ze denkt er niet eens aan dat ze ze altijd telt! Ze denkt nu aan heel andere dingen.

Zou ze kunnen kopen wat ze zo graag wil hebben? Zou ze wel centjes genoeg hebben om het te kopen?

Cokkie denkt van wel. De spaarpot weegt zo zwaar! Er zit bijna tien gulden in. Dat is een heleboel geld! Ze komt vast thuis met een vol mandje en een lége spaarpot!

5. *Een baby'tje van suiker*

Cokkie staat op de stoep.

Aan de overkant van de straat is een hele rij winkels. Van alles kun je daar kopen.

Er is een bakkerswinkel, en een slagerswinkel. Er is een winkel waar boeken worden verkocht, en een speelgoedwinkel. Er is ook een winkel waar ze allemaal dingen voor baby'tjes verkopen.

Bij welke winkel moet Cokkie nu haar boodschap halen? Ze weet het niet precies. Eerst steekt ze voorzichtig de straat over. Als ze aan de overkant op de stoep staat, denkt ze even goed na. Dan stapt ze de speelgoedwinkel binnen. Daar verkopen ze zó veel dingen. Daar hebben ze vast ook wel wat ze zoekt.

„En zusje,” vraagt de juffrouw, „wat kom je uitzoeken? Zeg het maar.”

„Ik kom een broertje kopen,” zegt Cokkie.

„Wat zeg je? Een broertje?” De juffrouw begrijpt het niet helemaal.

„Ja, een broertje,” zegt Cokkie. „Een heel lief broertje.”

De juffrouw kijkt Cokkie eens goed aan. Wat zou dat meisje toch bedoelen! Maar dan weet ze het al. Ze pakt een paar poppen van een plank. „Kijk eens,” zegt ze. „Vind je deze lief?” Ze houdt er één in de hoogte en laat de pop voorover duikelen. „Mamma,” hoort Cokkie. „O, wat leuk!” denkt ze. „Die pop kan praten! Anneke kan nog niet eens mamma zeggen, en die pop wel!”

Anneke! Opeens denkt ze weer aan het broertje. Ze schudt met haar hoofd. „Nee,” zegt ze tegen de juffrouw. „Ik wil geen pop. Ik wil een broertje hebben. Ik heb al een klein zusje.”

„Ja,” zegt de juffrouw. „Dat is moeilijk! Wij verkopen geen broer-

tjes. Wij verkopen alleen maar poppen en ander speelgoed.”
„O,” zegt Cokkie. „Dan ga ik maar weer. Dag juffrouw.”
„Dag meisje!”

De winkeljuffrouw lacht een beetje. Wie komt er nu een broertje kopen in een speelgoedwinkel!

Cokkie staat weer buiten. Dat was geen goede winkel. Ze moet een andere opzoeken. Maar welke?

Ze probeert nu maar de winkel met de babykleertjes. Daar hebben ze zó veel dingen voor kleine kindertjes! Misschien hebben ze daar ook wel broertjes!

Met één hand houdt Cokkie het mandje vast. Met de andere duwt ze tegen de winkeldeur.

Oef! De deur gaat zó zwaar open! Met één hand gaat het echt niet. Hoe moet dat nu? Ze kan haar mandje met de spaarpot toch niet op de stoep zetten?

O, maar wacht eens! Zó kan het ook! Ze gaat met haar rug tegen de deur staan. Ze duwt en duwt . . . Ze duwt zó hard, dat de deur met een zwaai openvliegt.

Cokkie vliegt er achteraan. Door de vaart schiet het mandje uit haar handen. De spaarpot rolt de hele winkel door.

„Rinkeldekinkeldekink,” doen de centjes.

Flug holt Cokkie achter de spaarpot aan. Die moet ze hebben! Zonder centjes kan ze niets kopen!

Gelukkig is er niets uit gevallen. De spaarpot zit goed dicht.

Cokkie zoekt ook haar mandje weer op. Het staat netjes vlak vóór de toonbank. En achter de toonbank?

„Zo zusje. Kom je naar binnen rollen?” zegt een meneer.

„O, wat erg!” denkt Cokkie. „Hier helpt een meneer! Zou hij wel verstand hebben van baby'tjes?”

„Ik kom een broertje kopen,” zegt ze dapper.

De meneer is een beetje doof. Hij verstaat haar niet zo goed. Daarom vraagt hij: „Wat zeg je? Een broekje? Een groot of een klein?”

„Een heel klein,” zegt Cokkie. „Ik heb een mandje meegebracht. Daar moet het in.”

De meneer stapt naar een kast. Daar pakt hij een paar broekjes uit. „Zijn deze goed?” vraagt hij aan Cokkie. Hij legt het stapeltje

op de toonbank.

Cokkie kijkt heel verbaasd van de broekjes naar de meneer. Ze schudt haar hoofd. „Ik moet geen broekjes hebben, maar een broertje!” zegt ze.

De meneer verstaat Cokkie niet zo goed. Hij begrijpt het ook niet helemaal. Wat komt dat kindje nu toch kópen! Ze zei toch iets over broekjes? Of wacht eens! Hij heeft het zeker verkeerd verstaan. Misschien bedoelt ze wel boekjes! Ja, dát is natuurlijk heel iets anders!

„Kom eens mee,” zegt hij tegen Cokkie. Hij doet de zware deur open. „Kijk! Zie je daar die winkel met al die boeken? Dáár moet je zijn!”

Cokkie is blij! „Fijn! Dank u wel, meneer!” zegt ze. „Dag meneer!” Ze weet nu waar ze moet zijn. Ze huppelt over de stoep naar de winkel toe.

Nu kan ze vast een lief broertje uitzoeken.

In de boekwinkel staat niemand. Achter een glazen deur ziet Cokkie de winkeljuffrouw staan. Ze is aan het telefoneren. Ze praat, en lacht zo nu en dan. Het duurt erg lang!

Ondertussen kijkt Cokkie eens om zich heen. Ze ziet alleen maar boeken en nog eens boeken. Waar zou de juffrouw de broertjes bewaren? Ze ziet er niet één!

De juffrouw praat maar en lacht maar.

„Hè,” denkt Cokkie. „Waarom komt ze toch niet! Straks is mammie wakker en dan ben ik nog niet terug!”

Ze hipt van haar ene been op haar andere been. Ze wordt er moe van.

Eindelijk komt de juffrouw naar haar toe. „Dag zusje. Kom je iets uitzoeken?” zegt ze.

„Ja,” knikt Cokkie. „Ik wil een lief broertje hebben.”

„O,” denkt de juffrouw. „Dat meisje leest graag jongensboeken.” Ze pakt hier een boekje. Ze pakt daar een boekje. Ze pakt ergens anders nog een boekje.

„Hier,” zegt ze. „Zoek maar uit welke je het leukst vindt.”

De juffrouw bladert in een boekje.

Cokkie kijkt ernaar. Het zijn leuke boekjes! Er staan heel veel plaatjes in. Allemaal jongens die wilde spelletjes doen. Ja, zo'n broertje wil ze ook wel hebben.

Ze wijst naar een plaatje. „Zo'n broertje wil ik hebben,” zegt ze.

„Zal ik dit dan maar voor je inpakken?” zegt de juffrouw.

Inpakken? Dat gaat toch niet!

Cokkie wijst naar haar mandje. „Het kan hier wel in,” zegt ze. „Dat is lekker zacht.”

De juffrouw legt het boekje in het mandje. „Zo,” zegt ze. „Dat is dan twee gulden en vijftig cent.”

Cokkie kijkt verbaasd van het boekje naar de winkeljuffrouw. Ze wil een broertje kopen en geen boekje!

Ze pakt het boekje uit het mandje en legt het weer op de toonbank.

„Ik wil geen boekje! Ik heb liever een broertje!” zegt ze.

De juffrouw wordt een beetje boos. Komt dat kind nu een boekje kopen of niet!

„Liever,” zegt ze. „Liever! Lieverkoekjes worden hier niet gebakken. Dan moet je bij de bakker zijn.”

„O,” denkt Cokkie. „Ik ben wéér verkeerd.”

„Dag juffrouw,” zegt ze maar gauw.

Ze rent de winkel uit. Het mandje houdt ze stijf tegen zich aan gedrukt. Ze hoort de centjes rammelen in de spaarpot.

De juffrouw uit de boekwinkel kijkt boos naar de winkelkeur.

„Wat een raar kind,” moppert ze. „Zulke leuke boekjes! En nog zijn ze niet mooi genoeg.”

Ze moppert nóg als alle boekjes al lang weer netjes op hun plaats in de kast staan.

Cokkie hoort er gelukkig niets van. Ze is al op weg naar de bakker. Ze huppelt nu niet. Nee, ze loopt langzaam. Slof-slof-slof. Cokkies benen worden een beetje moe. Het mandje in haar handen weegt zwaar! Er zit ook zo'n dikke spaarpot in!

Ze is blij als ze de bakkerswinkel ziet.

Maar dàt is jammer! De winkel staat vòl klanten. Cokkie durft niet naar binnen. Niemand hoeft toch zeker te weten wat ze komt kópen! Ze wacht buiten voor het winkelraam. Het mandje met de spaarpot zet ze op de vensterbank. Hè. Ze is blij dat ze haar vrachtje even los kan laten. Ze moet eerst maar eens goed uitrusten.

Haar armen zijn ook al zo moe. Zo kan ze nooit het mandje dragen als er een broertje in ligt.

Zou een broertje erg zwaar wegen? Anneke kan ze wel vasthouden, maar Anneke is een meisje! Broertjes zijn zó wild! Daar heeft Cokkie eigenlijk nog niet aan gedacht.

Ze zal aan de bakker maar om een broertje vragen dat niet zo èrg wild is. Anders wil mammie het misschien niet eens hebben. Stel je voor! Dat zou jammer zijn van al haar centjes!

Na een poosje is de winkel helemaal leeg. Nu kan Cokkie naar binnen. Ze kent de bakker wel. Mammie koopt hier altijd koekjes en andere lekkere dingen. Ze krijgt altijd een snoepje als ze met mammie meegaat. De bakker lacht altijd tegen haar. Hij zegt dan: „Zul je niet te veel snoepen, Cokkie? Dat is niet goed voor de lijn. Kijk maar naar mij. Ik snoep ook nooit. Dan blijf je lekker mager.” Cokkie moet er altijd weer om lachen. Die bakker! Hij snoept vast de hele dag door. Het is zo'n dikke bakker! Hij kan bijna niet eens achter de toonbank staan.

„Ha, die Cokkie,” lacht de bakker als Cokkie de winkel binnenstapt. „Wat zal het zijn, beste meid? Lekkere koekjes? Of een mooie taart? Je zegt het maar, hoor! Ik verkoop van alles. Dat moet ik wel, anders moet ik alles zelf opeten. Dat is niet goed voor mijn lijn, weet je!” De bakker praat en praat!

Cokkie kan niet eens iets zeggen! Daarom roept ze er maar hard tussendoor: „Ik kom een broertje kopen!”

De bakker heeft het maar half verstaan. Hij zegt: „Zo Cokkie. Kom jij een broodje kopen? Een wittebroodje? Of een bruinbroodje? Een krentenbroodje? Of een amandelbroodje?” Hij moet er zelf

om lachen. Hij heeft ook zóveel broodjes!

Cokkie moet ook lachen, of ze wil of niet. De bakker lacht zo leuk! Zijn dikke buik schudt mee van het lachen. Maar dan denkt Cokkie opeens aan haar boodschap. Ze raakt een beetje in de war door die lachende bakker. Ze roept: „Ik moet geen bruinbroodje en ook geen krentenbroodje. Ik wil een wit broertje hebben.”

„Dat kan. Dat kan, beste meid,” zegt de bakker. „Waar moet het in?”

Gelukkig! De bakker begrijpt wat Cokkie bedoelt. Ze houdt het mandje omhoog. „Hier moet het in,” zegt ze.

„Dat is prachtig,” zegt de bakker. Hij pakt het mandje aan van Cokkie en kijkt even in het rond.

„Hier is alles op,” zegt hij. „Wacht maar even, Cokkie. Dan zal ik het voor je uit de bakkerij halen.” De dikke bakker sloft weg.

„Ziezo,” denkt Cokkie. „Nu ben ik toch eindelijk in de goede winkel.” Ze kan bijna niet stilstaan, zo ongeduldig is ze. Zou het een lief broertje zijn?

Ze hoort de bakker een liedje zingen in de bakkerij. Dat is zeker een slaapliedje. Het is wel een raar slaapliedje, en hij zingt ook een beetje hard! Zo worden vast alle andere kindertjes wakker. De bakker komt terug. Hij houdt het mandje heel voorzichtig vast. „Zo Cokkie. Hier is het dan. Zul je het niet laten vallen? Daar wordt het niet schoner van, weet je?”

Laten vallen! Wat denkt de bakker wel! Ze heeft Anneke ook nog nooit laten vallen!

Ze wil kijken wat er in het mandje ligt, maar dat gaat niet. De bakker heeft een groot stuk papier om de boodschap heen gedaan.

„O,” denkt Cokkie. „Dat is gevaarlijk! Dat mag toch niet!”

„Dat papier moet eraf,” zegt ze. „Zo stikt mijn broertje nog.”

„Wat zeg je me nu? O Cokkie!” De bakker houdt zijn dikke buik vast van het lachen. „Ha-ha-ha-ha-ha! Een broodje dat stikt als het in een papiertje wordt gerold. Ha-ha-ha! Die Cokkie!”

Ze stampvoet van kwaadheid. Wat denkt die bakker wel! Ze weet

best dat het gevaarlijk is als kleine kindertjes iets over hun hoofd hebben. Maar als de bakker het niet wil doen, doet ze het zelf wel. Ze zet het mandje op de grond. Voorzichtig trekt ze aan een punt van het papier. Ze trekt nog een beetje . . . en nog een beetje . . . Maar dan . . .

O, wat erg! In haar mandje ligt geen broertje! Nee! In haar mandje ligt een mooi wittebrood!

Cokkie zet zulke grote ogen op, dat de bakker er stil van wordt. „Wat is er, Cokkie? Is het niet goed? Je moest toch een wittebroodje hebben?” zegt hij.

Hoe het komt weet Cokkie niet. Ze moet opeens een beetje huilen. Ze is zo moe geworden, en ze dacht dat ze nu toch ècht één broertje zou krijgen.

„Och, och,” zegt de bakker. „Wat een verdriet! Zo erg is het toch niet? Je krijgt wel een ander broodje, hoor! Huil maar niet. Ik ga het wel halen. Weet je wat! Loop maar even mee naar de bakkerij. Dan kun je zelf een mooi broodje uitzoeken.”

Dan gilt Cokkie opeens heel hard: „Maar ik wil geen broodje! Ik wil een broertje hebben! Ik heb al een zusje!”

Nu begrijpt de bakker er helemaal niets meer van. Hij pakt Cokkie op en draagt haar naar de kamer achter de winkel. Het mandje met de spaarpot zet hij op de tafel.

„Kom eens hier, vrouw!” roept hij.

Zelf weet hij niet precies hoe hij huilende kindertjes moet troosten. Dat is vrouwenwerk.

De kamerdeur gaat open en de vrouw van de bakker komt binnen. „Wat krijgen we nu?” zegt ze. „Hebben we daar onze Cokkie? En moet ze zo huilen? Ze is toch haar centjes niet verloren? Wacht maar eens even!”

Ze loopt de kamer weer uit.

Na een poosje komt ze terug met een grote zakdoek en een glaasje limonade. „Kom eens hier,” zegt ze.

Ze zet Cokkie op de bank, en gaat zelf naast haar zitten. „Zo. Nu

drogen we eerst die traantjes eens af. Drink nu maar die lekkere limonade op. Als je glaasje leeg is, vertel je me maar wat er aan de hand is.”

Cokkie wordt weer stil. De vrouw van de bakker is heel erg aardig. Ze zal best begrijpen wat Cokkie bedoelt. Cokkie hikt nog een beetje, maar als ze de limonade heeft opgedronken, is alle verdriet weer voorbij.

Ze vertelt alles!

Van de centjes die ze heeft gespaard. Van het broertje dat ze zo graag voor die centjes wil kopen. En ook dat ze mammie wil ver-

rassen.

„Och, arme stakker,” zegt de bakkersvrouw. „Zou jij zo graag een broertje willen kopen? En dacht je dat de bakker die voor je had? Dan heb je toch verkeerd gedacht. Je weet toch wel dat de bakker zelf niet eens kindertjes heeft? Als hij ze in de bakkerij kon maken, zou hij er zelf ook vast wel tien willen hebben.”

„O ja,” denkt Cokkie. „Dat is zo! De bakker en zijn vrouw hebben helemaal geen kindertjes.” Wat dom van haar om daar niet aan te denken. Laatst vroeg de bakker nog of hij Anneke mocht ruilen voor een mooie taart! Nee, daar heeft Cokkie helemaal niet meer aan gedacht.

„Wat moeten we daar nu aan doen, hè?” zegt de bakkersvrouw. „Je kunt toch niet met een leeg mandje naar huis! O, maar ik weet al iets. Ga maar eens mee.”

De vrouw van de bakker loopt naar een kamertje. Daar staan allemaal dozen. Grote dozen en kleine dozen.

„Daar zitten chocolaatjes en andere snoepjes in,” zegt de bakkersvrouw tegen Cokkie.

Van een grote stapel pakt ze een platte doos.

Ze maakt het deksel los en dan ziet Cokkie . . . een doos vol bruidsuikers. Wat moet ze daar nu mee doen?

„Kijk,” zegt de bakkersvrouw. Ze pakt iets uit de doos. „Dat is ook een baby'tje, zie je wel? Het is wel van suiker, maar het is tóch een baby'tje.”

Nu ziet Cokkie het ook. Op de hand van de bakkersvrouw ligt een baby'tje van suiker. Het heeft een roze wiegje. Dat is óók al van suiker.

„Kom eens hier met je mandje. Daar kan het prachtig in liggen. Zo, en nu ga ik er nóg een opzoeken. Roze wiegjes zijn voor meisjes. Maar ik heb er vast nog wel een met een blauw wiegje.”

De bakkersvrouw maakt nog een paar dozen open en dan . . . ja hoor! Ze heeft er nog een met een blauw wiegje.

„Zo. Die mag je ook hebben,” zegt ze. „Nu heb je een broertje en

een zusje. Zie je wel?"

Cokkie knikt. Ze kan nu weer lachen. Wat leuk die twee wiegjes van suiker.

De bakker komt om het hoekje van de deur kijken. Wat doet zijn vrouw daar toch!

„Zo, zo,” zegt hij. „Heb jij daar even iets moois in je mandje liggen! Twee kleine kindertjes nog wel! Zou je die kunnen dragen?"

Cokkie lacht. Natúúrlijk kan ze die dragen. Ze wegen bijna niets!

„Zo,” zegt de bakker. „En nu ga je maar eens vlug naar je moeder toe. Ze weet vast niet waar je blijft.”

Dat is waar ook! Cokkie schrikt er een beetje van. Mammie weet niet eens waar ze is! Ze moet naar huis, en vlug ook!

„Dag mevrouw,” zegt ze. „Dank u wel voor de baby’tjes.”

„Dag Cokkie. Speel er maar fijn mee, hoor!” zegt de bakkersvrouw.

„En als je weer eens een nieuw broertje wilt kopen, kom je maar hier. Je weet het nu, we hebben hele mooie, van suiker. Dag hoor!”

Cokkie loopt door de winkel naar de deur.

Daar staat de bakker haar al op te wachten. „Zo, beste meid,” zegt hij. „Nu zal ik eens netjes de deur voor je opendoen. Je mag je mandje niet laten vallen, hoor! Dan vallen je kindertjes stuk. Hier, en dit is om op te eten.”

De bakker legt een lekkere krentenbol in het mandje.

„Nu heb je tòch een broodje. Een krentenbollenbroodje. Dag Cokkie!”

„Dag bakker. Dank u wel!” zegt Cokkie.

Wat een aardige bakker.

Nu heeft ze toch nog een mandje vol. Twee kindertjes van suiker liggen erin. Haar spaarpot staat in een hoekje. Alle centjes zitten er nog in. Daarnaast ligt een lekkere krentenbol. Hmm! Wät lekker! Een broertje heeft ze niet kunnen kopen, maar ze brengt tòch fijne dingen mee naar huis.

Dat zal mammie toch óók wel leuk vinden.

6. *Cokkie is weg*

Mammie is wakker geworden. Ze hoorde een geluidje. Het leek net of iemand de voordeur dichtdeed. Ze luistert even, maar hoort toch niets. Ze heeft zeker gedroomd. Mammie heeft lekker geslapen. Ze is niet moe meer.

Mammie soest nog een beetje na. Ze denkt aan Anneke die zo leuk kan lachen. Ze vindt het fijn dat Anneke zo goed groeit. Iedere week komt er weer een stukje bij.

Ze denkt ook aan Cokkie die haar al zo fijn kan helpen. Ze is blij dat Cokkie Anneke zo lief vindt. Cokkie is erg gehoorzaam. Nu ook weer. Omdat mammie moest rusten, zou ze geen lawaai maken. Nou, dat heeft ze echt niet gedaan. Ze is zo stil geweest! Ze is nu nòg stil. Mammie hoort zelfs geen klein geluidje!

„Hé,” denkt mammie. „Het is toch wel héél erg stil. Dat is niets voor Cokkie. Eigenlijk is het een beetje vreemd!”

Mammie durft niet te roepen. Dan wordt Anneke misschien wakker. Ze ligt juist zo heerlijk te slapen. In twee tellen is mammie uit bed. Ze kleedt zich vlug aan en loopt de slaapkamer uit. Heel zachtjes doet ze de deur dicht. Dan roept ze: „Cokkie, waar ben je? Cokkie!” Niemand geeft antwoord. Dat kan ook niet, want Cokkie kijkt in de speelgoedwinkel naar de mooie poppen die de winkeljuffrouw laat zien. Maar dat kan màmmie natuurlijk niet weten!

Mammie gaat Cokkie zoeken.

Ze kijkt in de kamer . . . Géén Cokkie!

Mammie kijkt in de keuken. Nee hoor, géén Cokkie!

Ze kijkt in Cokkies kamertje . . . Maar daar is ze óók al niet!

Alles staat netjes op zijn plaats. Het lijkt wel of Cokkie er helemaal niet geweest is.

Mammie begrijpt er niets van. Waar is Cokkie toch?

Mammie kijkt op het balkon. Niets te zien!

Ze kijkt in de W.C. Misschien heeft Cokkie zich dáár verstopt.

Mammie zoekt óveral, maar nergens kan ze Cokkie vinden.

Als ze voor de tweede keer in de keuken komt, ziet ze alle sinaas-appelen, netjes op een rijtje, op de keukentafel liggen.

„Hoe kan dat?” denkt mammie. „Die sinaasappelen zaten toch in het mandje?”

Ze kijkt onder de tafel . . . Ze kijkt op de stoel . . . Ze kijkt op de kast . . . Het mandje staat nergens!

Dus het mandje is óók al weg, net als Cokkie. Hoe kan dat toch allemaal!

Mammie wordt erg ongerust! Cokkie is nog nooit weggelopen! Waarom heeft ze het nú gedaan? En waar zou ze naar toe zijn gegaan? Zou ze het mandje óók meegenomen hebben? Waaróm dan toch!

Mammie kijkt uit het raam. Misschien loopt Cokkie gewoon op straat. Misschien wilde ze wel buiten spelen met andere kindertjes. Mammie ziet niets. Er spelen helemaal geen kindertjes buiten.

Nog één keer loopt mammie naar het balkon. Ze leunt heel ver over de rand heen. Zo kan ze overal goed heen kijken. Zou Cokkie dáár ergens spelen, aan de achterkant van het huis?

Mammie kijkt en kijkt . . . Nee hoor! Ook in de tuintjes is geen Cokkie te vinden.

Dat kan ook niet, want Cokkie raapt juist haar spaarpot op, in de winkel waar allemaal dingen voor baby'tjes worden verkocht! Maar ja, hoe zou mammie dat nu kunnen weten!

Mammie kijkt even om het hoekje van de slaapkamerdeur. Anneke ligt heerlijk te slapen. „Gelukkig!” denkt mammie. „Nu kan ik wel even weg.”

Ze loopt de voordeur uit. Ze belt eerst bij de ene buurvrouw, maar

die is niet thuis. Ze belt bij de andere buurvrouw . . . Ja hoor. Daar gaat de deur wèl open.

Mammie vraagt: „Heeft u Cokkie ook gezien? Is ze misschien bij u?”

„Nee,” zegt de buurvrouw. „Is Cokkie dan weg? Ze speelt zeker op de straat.”

„Nee,” zegt mammie. „Kijkt u zelf maar. Er spelen geen kindertjes op de straat.”

Ook de buurvrouw kijkt nu, samen met mammie, naar buiten. Het is precies zoals mammie al zei. Er zijn geen kinderen te zien.

„Het is ook zó warm,” zegt de buurvrouw. „De kinderen blijven natuurlijk liever binnen. Maar waar die Cokkie van u toch is . . . Ik zie haar ook nergens.”

Dat kan ook niet, want Cokkie staat juist in de boekwinkel. Ze legt het boekje weer uit haar mandje, omdat ze geen boekje wil hebben, maar een broertje! Dat kan mammie natuurlijk niet weten, en de buurvrouw helemaal niet!

„O, o,” zegt mammie. „Wat moet ik nu toch doen! Waar moet ik Cokkie gaan zoeken? En ik kan Anneke toch óók niet alleen laten?”

„Belt u de politie maar op,” zegt de buurvrouw. „Die zal Cokkie heus wel vinden.”

De politie opbellen? Zou mammie dat doen? „Och, waarom eigenlijk niet,” denkt mammie.

Ze zegt: „Wilt u even op Anneke passen? Dan ga ik naar de telefooncel op de hoek.”

„O, maar dat hoeft niet, hoor,” zegt de buurvrouw. „Ik heb zèlf telefoon. Belt u hier maar even naar de politie.”

Dat wil mammie wel. „Graag mevrouw,” zegt ze. „Dan hoeft Anneke ook niet zo lang alleen te blijven.”

Ze draait het nummer van de politie.

De telefoon rinkelt één keer . . . twee keer . . . drie keer . . . Dan hoort mammie een stem zeggen: „Ja, met de politie. Wat is er aan

de hand?"

„O meneer," zegt mammi. „U spreekt met de moeder van Cokkie. Heeft u Cokkie ook gezien? Ze is weg, en ik weet niet waar ze naar toe is."

„Zo," zegt de stem. „Dat is niet zo mooi. En hoe ziet uw Cokkie er dan wel uit?"

Mammi denkt even goed na.

Dan zegt ze: „Ze draagt een lichtblauw rokje met een donkerblauw tuitje en witte sokjes. Verder heeft ze krullend haar."

De stem zegt: „Fijn zo, mevrouw. We weten nu alles. Ik heb het allemaal opgeschreven. Maakt u zich maar niet meer ongerust. We zullen haar wel vinden. Hoe is uw adres?"

Mammi zegt waar ze woont. Ze bedankt de meneer aan de andere kant van de lijn.

Ze wil de hoorn alweer neerleggen, maar dan schiet haar opeens iets te binnen. Ze zegt vlug: „O, wacht u even, meneer! Ik zou het bijna vergeten. Ik denk dat Cokkie een mandje bij zich heeft. Alle sinaasappelen liggen op de keukentafel, en het mandje kan ik nergens vinden.”

„Prachtig mevrouw,” zegt de stem. „Dat helpt al een heleboel. We zullen nu uitkijken naar een meisje met krullen. Ze heeft een lichtblauw rokje aan met een donkerblauw truitje en witte sokjes. En ze draagt een mandje zonder sinaasappelen in haar handen. Dag mevrouw. U hoort nog van ons.”

„Dag meneer,” zegt mammië voor de tweede keer. „Dank u wel voor de moeite.”

Ze zucht ervan.

Als ze Cokkie nu maar vinden! Waar moet je nu een kindje zoeken dat weggelopen is, en niet heeft gezegd waar naar toe?

„Gaat u maar naar Anneke,” zegt de buurvrouw. „Ze vinden Cokkie vast wel. Over een halfuurtje is ze misschien alweer thuis.”

„Denkt u dat heus?” vraagt mammië.

„Natuurlijk,” zegt de buurvrouw. „De politie kan toch alles! Die vindt Cokkie heus wel weer terug.”

Mammië hoopt het maar. Ze is erg blij dat er politiemensen zijn om Cokkie te zoeken. Zelf kan ze niet weg. Ze kan Anneke toch niet alleen laten! Dan zouden er twee kindertjes zijn zonder moeder!

7. *Wat een aardige agent!*

Voetje voor voetje loopt Cokkie aan de overkant van de straat waar de winkels zijn.

Het mandje met al die fijne dingen erin houdt ze heel goed vast. Bij iedere stap wiebelen de wiegjes van suiker een beetje. De centjes in de spaarpot rinkelen zachtjes mee.

Cokkie komt eerst langs de winkel waar boeken worden verkocht. De juffrouw kijkt juist naar buiten. „O,” denkt ze. „Daar loopt dat rare kind dat mijn boekjes niet mooi vindt.” Ze trekt een boos gezicht naar Cokkie.

Cokkie loopt maar vlug door. Brr, wat een nare winkeljuffrouw is dat! Helemaal niet aardig, hoor!

Bij de winkel van de broekjes staat de meneer aan de deur. Hij ziet Cokkie aankomen.

„Zo meisje,” zegt hij. „Heb je een mooi boek uitgezocht?”

Hij kijkt in Cokkies mandje. Maar dan zet hij grote ogen op. Hij ziet helemaal geen boekje! Hij ziet alleen een krentenbol, en twee wiegjes van suiker.

„O,” zegt hij. „Moest je naar de bakker! Dan heb ik het zeker verkeerd verstaan.”

Cokkie knikt maar vlug van 'ja'.

De meneer loopt weer naar binnen. Hij schudt zijn hoofd. Hij zegt zachtjes: „Ben ik dan zó doof? Kan ik nu helemaal niet goed meer horen?”

Hij begrijpt er niets van.

Cokkie loopt weer verder. Bij de speelgoedwinkel blijft ze een poosje voor het raam staan kijken.

De winkeljuffrouw heeft het druk. Ze laat een paar mooie poppen aan een mevrouw zien.

„Hè,” denkt Cokkie. „Zo’n mooie pop zou ik ook best willen hebben. Het zijn net baby’tjes. Die ene daar omhoog lijkt wel een beetje op Anneke.”

Ze kijkt maar en kijkt maar . . .

Ze merkt niet eens dat er iemand naast haar komt staan. Het is iemand met een pet op.

Hij kijkt eens goed naar Cokkie. Hij denkt: „Dit meisje heeft een lichtblauw rokje aan met een donkerblauw truitje. Ze heeft een mooie krullebol, en laat eens zien . . . ja, ze draagt ook witte sokjes. Het mandje klopt ook al. Ja hoor! Ze is het vast!”

Juist als hij klaar is met denken, wil Cokkie verder gaan. Ze draait zich om, ze doet een stap op zij en . . . botst bijna tegen de politieagent aan.

„Hola,” zegt hij. „Vertel me eens, ben jij Cokkie?”

„Ja meneer de agent,” zegt Cokkie.

Ze is wel een beetje geschrokken. Ze wist niet dat er iemand naast haar stond. En dat politiemensen ook al naar poppen keken, wist ze helemaal niet. Dit is vast een heel aardige agent. Hij weet zelfs hoe ze heet! Hoe zou hij dat weten?

„Heb je boodschappen gedaan?” vraagt de agent.

Wat moet Cokkie nú zeggen!

Ze stottert een beetje: „Ja meneer . . . nee meneer . . . ja meneer de agent.”

„En mag jij dat wel zo helemaal alleen? Ga je al naar school?” vraagt de agent verder.

„Nee meneer,” zegt Cokkie. „Over een paar daagjes ga ik naar school. En ik mag best van mammië naar de overkant. Ik doe het toch voorzichtig! Ja hoor, dat mag ik best. Ik woon daar!”

Ze wijst met haar ene hand naar de overkant.

„Zo, woon jij daar,” zegt de agent. „Dan zal ik jou eens netjes thuisbrengen. We zullen eerst proberen of we aan de overkant

kunnen komen. Het is zó druk! Geef me maar een hand.”
Cokkie kijkt van de agent naar haar mandje. Hoe moet dat nu?
Die aardige agent wil haar naar de overkant brengen. Hij wil haar
ook een hand geven. Maar hoe moet ze dan het mandje vast-
houden? Dat is heus ècht zwaar!
De agent weet zeker alles. Hij weet ook al wat Cokkie denkt! Hij
zegt: „Geef mij dat mandje maar. Anders kun je mij geen hand

geven.”

Dat doet Cokkie dan maar. Ze zegt: „U mag het wel dragen, maar voorzichtig, hoor! Anders gaan mijn suikerwiepjes stuk.”

De agent lacht een beetje. Hij zet zijn voeten tegen elkaar en zegt: „Het komt in orde, jongedame. En nu naar de overkant.”

Cokkie moet erom lachen. Wat een leuke agent. Ze geeft hem een hand, en zo steken ze samen de drukke straat over. De agent neemt grote stappen, en Cokkie dribbelt naast hem.

Ze hoort de centjes in haar spaarpot rammelen. Ze kan niet zien of de wiegies mee wiebelen. Als ze nu maar niet stukgaan.

„Zo,” zegt de agent als ze veilig aan de overkant zijn. „Vertel me nu eens waar je woont. Dan zal ik jou en je mandje bij je moeder brengen.”

„Dat is leuk,” denkt Cokkie. „Nu kan mammië ook die aardige agent zien. Hij weet zeker ook al dat ik moe ben.”

Ze is maar wát blij dat hij het mandje wil dragen. Haar armen zijn zo moe geworden, en haar voeten sloffen ook al zo erg.

„Hier woon ik,” zegt ze als ze bij de portiek zijn waar Cokkie moet zijn. „Prachtig,” zegt de agent. „We zullen eens zien of je moeder thuis is.”

„O,” zegt Cokkie een beetje verschrikt. „Mammië slaapt nog. Hoe moet ik nu naar binnen?”

„Slaap je moeder dan toen je wegging?” vraagt de agent. „Dan ben jij dus eigenlijk weggegaan.”

„Ja,” knikt Cokkie een beetje verlegen. „Ik wilde mammië verrassen.”

„Dat moet je dan maar nooit meer doen,” zegt de agent. „Je moeder is natuurlijk heel erg ongerust. Druk maar op de bel, dan zullen we haar eens verrassen. Ze zal het vast fijn vinden dat jij er weer bent.”

Nog voor Cokkie tijd heeft om op de bel te drukken, gaat de deur al open. Mammië hoorde stemmen voor de deur.

Het eerste wat ze ziet is Cokkie. Ze is zo blij dat ze er weer is. Ze

vergeet helemaal dat Cokkie eigenlijk een beetje ondeugend is geweest. Ze knuffelt haar eens goed en zegt: „O Cokkie, waar was je toch! Waarom ben je weggelopen?”

Weggelopen? Dat zei de agent ook al. Maar dat is niet waar. Ze ging alleen maar een boodschap doen om mammië te verrassen! Ze rukt zich los. Ze roept: „Ik ben niet weggelopen. Ik heb mooie dingen in mijn mandje. Kijkt u zelf maar. De agent heeft het voor me gedragen. Ik was zo moe!”

De agent! ! Nu ziet mammië het ook! Er staat een politieagent voor de deur met een mandje onder zijn arm.

Hij tikt tegen zijn pet. „Hier is Cokkie, mevrouw,” zegt hij. „We hebben haar gevonden, hoor! Tenminste, als dit úw Cokkie is!” Hij lacht een beetje ondeugend. „Ze zegt wel dat ze hier woont, maar als het niet zo is, neem ik haar natuurlijk mee naar het bureau.”

Mammië lacht nu ook. „Het is echt mijn Cokkie, hoor,” zegt ze. „Als ze belooft niet meer weg te lopen, mag ze hier blijven.”

Natuurlijk loopt Cokkie nooit meer weg! Stel je voor! Ze wil maar wat graag bij pappie en mammië en Anneke blijven.

„Dank u wel voor het thuisbrengen,” zegt mammië. „Dag meneer de agent.”

„Dag mevrouw,” zegt de agent. „Dag Cokkie.”

Hij tikt tegen zijn pet en wil de trap weer aflopen.

Maar dat gaat zo maar niet! „Mijn mandje nog!” roept Cokkie.

„Ik wil mijn mandje terug hebben.”

„Dat is waar ook. Je mandje!” zegt de agent. „Ik had het bijna meegenomen. Dat zullen we toch maar niet doen.”

Dat vindt Cokkie ook. Daar was toch bijna haar mandje meegegaan naar het politiebureau! Dan was ze haar krentenbol kwijt en ook haar suikerwiepjes.

Ze pakt het mandje aan van de agent. „Dank u wel voor het dragen. Het is zwaar, hè?” zegt ze.

„Dat is het zeker,” zegt de agent. „Maar er liggen ook twee van

die lieve kindertjes in.”

Dus de agent heeft het ook gezien.

Wat zal mammié opkijken!

Ze weet vast niet dat er ook nog suikerkindertjes bestaan.

„Dag meneer de agent,” zegt Cokkie. „Als ik u voorbij zie komen, zal ik naar u zwaaien.”

„Dat is goed,” zegt de agent. „Ik zal iedere keer als ik langs kom naar boven kijken. Dag Cokkie!”

Eindelijk gaat de deur dicht.

Cokkie wil zó graag al haar schatten aan mammié laten zien.

Voorlopig is ze nog niet klaar met vertellen. Er is zó veel gebeurd terwijl mammié lag te slapen. Dat weet Cokkie alleen maar.

8. *Een poppekind voor Cokkie*

Cokkie loopt achter mammie aan naar de kamer.

Ziezo, ze is weer thuis.

Ze zet het mandje op de tafel. Zelf gaat ze erbij op een stoel zitten.

Tjonge-jonge, wat is ze moe geworden!

Mammie gaat ook bij de tafel zitten, vlak naast Cokkie.

„Waar ben je toch geweest?” vraagt ze. „Ik was zo ongerust. Ik zag je nergens!”

„Ik deed een boodschap,” zegt Cokkie een beetje geheimzinnig.

Zou ze het aan mammie vertellen dat ze geen broertje heeft kunnen kopen? Zou mammie het erg jammer vinden?

Toch doet ze het maar. Ze vertelt van haar plannetje. Het plannetje dat niet eens zo'n goed plannetje was. Ze vertelt dat ze in wel vier winkels is geweest, maar dat ze nergens een broertje heeft kunnen kopen.

Mammie schudt haar hoofd. „O domme, domme Cokkie,” zegt ze.

„Hoe kom je dáár nu bij. Je kunt toch geen kleine kindertjes in een winkel kopen? Weet je nog wat ik een poosje geleden aan je heb verteld? Toen wilde je zo graag een jongetje zijn, weet je nog wel?”

Cokkie knikt van 'ja'. Ze weet het nog heel goed. Ze wilde zó graag een jongen zijn, dat ze zelfs een sigaar ging roken. Wat was ze toen misselijk geweest! Brr. Ze doet het nooit weer! Mammie gaat verder: „Toen heb ik je gevraagd of je ook wist wie alles heeft gemaakt.”

„Ja,” zegt Cokkie, „ik weet het best. Dat is de Here God.”

„Juist,” zegt mammie. „Maar dan heb je toen zeker niet zo erg

goed naar me geluisterd. Dan zou je nu nog wel weten dat de Here God alle mensen heeft gemaakt, dus óók de kindertjes. Die kun je toch niet in een winkel kopen!”

Nee, natúúrlijk niet! Wat dom van haar om daar niet aan te denken.

„Het is maar goed dat je naar de grote school gaat,” zegt mammie.

„Dan leer je zoveel dingen die je nu nog niet weet.”

Ze kijkt in het mandje. „Wat heb je dáár nu toch! Twee suikerwiegjes! Van wie heb je die gekregen?”

„Van de bakkersvrouw,” zegt Cokkie. „Ze was zo aardig. Ze heeft zelf ook geen kindertjes. Dat is wel jammer, hè?”

„Ja,” knikt mammie. „Als je kindertjes in de winkel kon krijgen, zouden heel veel mensen er vast een paar kopen. Maar zo gemakkelijk gaat het toch niet. Kom eens hier heel dicht bij me.”

Mammie slaat een arm om Cokkie heen. „Vind je Anneke lief?”

„O ja,” zegt Cokkie. „Heel erg lief.”

„Waarom wil je dan zo graag ook nog een broertje hebben?”

Cokkie weet het niet precies. „Och, zo maar,” zegt ze. „Met Kees kan ik ook altijd zo leuk spelen.

Anneke is nog zo klein. Daarom dacht ik, als ik een broertje koop, kan ik leuke jongensspelletjes doen.”

Daar moet mammie toch om lachen. Ze zegt: „Dus je zou Anneke niet voor een broertje willen ruilen? Daar ben ik blij om. Weet je wel dat een broertje net zo klein is als een zusje wanneer het wordt geboren? Het zou toch niets geholpen hebben als Anneke een broertje was geweest. Het zou echt net zo klein zijn als Anneke. Maar ik weet iets leuks voor je. Op de grote school zijn ook jongens die net zo groot zijn als jij. Misschien wonen er wel jongens hier in de buurt. Die moet je dan maar eens meebrengen om te spelen. Is dat goed?”

„Ja, fijn!” roept Cokkie. „Mag ik dan ook hard lopen en schreeuwen?”

„Dat mag,” zegt mammie. „Maar eerst gaan we nog iets anders doen. Uit die spaarpot van jou gaan we iets kopen. Geen broertje

natuurlijk, maar wel iets wat erop lijkt. We kopen voor jou een leuke pop. Ik zal er jongenskleertjes voor maken. Dan lijkt het net of je toch een klein broertje hebt."

Cokkie danst door de kamer van plezier. „O, wat fijn!” roept ze. „En mag ik mijn pop dan ook wassen en een schone broek aandoen?”

„Natuurlijk,” zegt mammië. „Ik zorg voor Anneke, en jij voor je nieuwe pop. Alleen spreken we wel af dat je nooit meer stilletjes iets uit je spaarpot neemt om er wat voor te kopen. Dat moet je altijd even vragen. Je had je spaarpot wel kunnen verliezen. Dat zou toch jammer zijn van al je centjes.”

Dat vindt Cokkie ook. Ze belooft aan mammië dat ze het nooit meer zal doen.

Na een poosje stapt Cokkie naast mammië over de straat. Anneke is er ook bij. Ze ligt in de kinderwagen. Mammië loopt meteen naar de speelgoedwinkel. „Hier zullen we eens kijken of er voor jou een lief poppekind te koop is,” zegt ze.

„Zo,” zegt de winkeljuffrouw als ze Cokkie de winkel ziet binnenkomen. „Heb je nu je moeder maar meegebracht? Broertjes kopen is moeilijk, hè?” Cokkie knikt maar vlug van 'ja'. De winkeljuffrouw hoeft niet te weten dat ze zulke domme dingen heeft gedacht.

Mammië lacht een beetje. Ze zegt: „Mag Cokkie een poppekind uitzoeken?”

„Natuurlijk mevrouw,” zegt de winkeljuffrouw. „Voor ieder poppemoedertje hebben we hier een kindje.”

Ze pakt hier een pop, en daar een pop, en uit een ander hoekje nog een. Ze komt met een arm vol poppen weer bij Cokkie terug. „Hier,” zegt ze, „zoek maar een lief kind uit.”

Cokkie kijkt eens goed. Alle poppen hebben lang haar, en een jurk aan.

„Heeft u geen jongenspop?” vraagt ze.

„Moet het dus toch een broertje zijn?” zegt de juffrouw. Ze kijkt om zich heen.

„Ik heb wel jongenspoppen,” zegt ze, „maar die hebben geen haar dat je uit kunt kammen. Ze kunnen ook geen mamma zeggen. Vind je dat wel leuk?”

Eigenlijk niet! Cokkie vindt juist een pop die kan praten zo leuk. En haren kammen, net als bij Anneke, wil ze ook graag doen.

Dat wordt moeilijk! Ze kijkt en denkt . . .

Dan ziet ze opeens een heel leuke pop. „Die wil ik hebben,” zegt ze. „Die pop lijkt precies op Anneke.”

Mammie kijkt ook. „Ja,” zegt ze, „je hebt gelijk! Die pop lijkt heus een beetje op Anneke. Alleen heeft Anneke nog niet zulke lange haartjes. Die pop heeft al vlechtjes, zie je dat?”

„Ja,” knikt Cokkie. „Mag ik die kopen?”

„Vooruit dan maar,” zegt mammie. „Maar je spaarpot moet dan helemaal leeg, hoor! Vind je dat niet erg?”

„Nee hoor.” Cokkie lacht. „Ik krijg er toch een lief poppekind voor terug!”

„Dat is waar,” zegt mammie. „We zullen het dan maar doen.”

De winkeljuffrouw wil de pop netjes in een doos pakken, maar dat mag niet van Cokkie. „Ik wil mijn kind zo meenemen,” zegt ze.

„Anders stikt ze nog.”

Dat mag van de juffrouw. „Alsjeblieft,” zegt ze. „Speel er maar fijn mee.”

Dolblij stapt Cokkie naast mammie over de straat. Ze draagt zelf haar poppekind. Mammie moet de wagen duwen waar Anneke in ligt.

„Ben je erg moe?” vraagt mammie. „Je hebt al zoveel gelopen vanmiddag.”

Maar Cokkie wil zo graag aan iedereen haar poppekind laten zien.

„Nee hoor mammie,” zegt ze. „Ik wil best een eindje wandelen. Dat is goed voor Anneke en ook voor mijn kind.”

Ze wandelen naar het park. Daar gaat mammie een poosje op een bank zitten, in het zonnetje. Cokkie mag naar de eendjes kijken. Jammer dat ze geen boterham heeft meegenomen. Eendjes voeren is best leuk.

„Och,” denkt ze. „Eigenlijk is het niet zó erg, want ik moet mijn kind ook nog vasthouden. Twee dingen tegelijk doen is erg moeilijk.”

Al gauw zit ze naast mammie op de bank. Ze is toch wel moe geworden.

„We zullen maar naar huis gaan,” zegt mammie. „Kun je je kind nog wel dragen? Of ben je daar te moe voor.”

Ja, Cokkie is heel erg moe. Ze sloft zo met haar voeten.

„Leg je kind maar in de wagen,” zegt mammië. „Dan mag jij rijden.”

Dat is een feest. Voorzichtig legt Cokkie haar poppekind naast Anneke in de kinderwagen. Als een echte moeder stapt ze achter de wagen aan.

Mammië helpt een beetje met sturen. Dat is nog een beetje moeilijk voor Cokkie. Ze zijn veel te vlug thuis naar Cokkies zin. Het rijden gaat zo fijn.

„Zo,” zegt mammië. „Nu draag jij je poppekind en ik Anneke naar boven.”

„Dat is leuk! Nu kan Cokkie hetzelfde doen met haar pop, als mammië met Anneke doet. Het is jammer dat de middag al om is. Cokkie moet zich lekker wassen, eten, en naar bed.

„Je moet maar eens goed uitrusten,” zegt mammië. „Weet je wat ik zal doen? Ik maak vanavond nog een lange broek en een trui voor je kind. Dan kun je er ook zo nu en dan een jongetje van maken.”

„Ja,” zegt Cokkie. „Dat is fijn! Dan noem ik mijn pop Kees!”

Mammië lacht. Ze geeft Cokkie een kusje en zegt: „Welterusten Cokkie. Bedenk maar een heel mooie naam voor je kind. Zullen we doen wie het eerst klaar is? Ik met het maken van de kleertjes, of jij met het bedenken van een naam?”

„O, dat win ik vast,” zegt Cokkie. „Ik ga vlug denken, hoor!”

„Dat is goed,” zegt mammië. „Wie het eerst klaar is, moet het zeggen. Dag Cokkie.”

„Welterusten mammië.”

Even later hoort Cokkie de naaimachine gaan. Mammië is dus al bezig. „Ik moet het winnen, hoor,” denkt Cokkie.

Ze denkt en denkt . . .

Ze denkt zo erg, dat ze na een poosje in slaap valt. Ze was ook zó moe!

Wie zou het nu winnen?

Cokkie?

Of mammié?

9. *Toch een jongen!*

Cokkie wordt wakker van een geluidje. „Hè,” denkt ze. „Wat is dat toch!”

Ze luistert nog eens goed. O, maar dat is mammies naaimachine! Opeens weet ze alles weer. Mammie maakt kleertjes voor haar pop. Is het dan nog avond? Het is al zo licht. Of zou mammie de hele nacht door genaaid hebben?

Daar moet Cokkie meer van weten. Met een sprong staat ze naast haar bed en loopt naar de kamer.

Mammie hoort haar aankomen. „Ha Cokkie,” zegt ze. „Ben je al wakker?”

„Ja mammie,” zegt Cokkie. „Naait u nu nog aan de poppekleertjes?”

„Ja,” zegt mammie. „Gisteravond, terwijl jij sliep, kwam er visite. Toen kon ik niet verder naaien. Daarom dacht ik, als ik nu vroeg opsta, kan ik het misschien nog winnen van Cokkie. Weet je al een leuke naam?”

Cokkie schudt van 'nee'. Een naam verzinnen is moeilijk, hoor! „Dan hebben we het allebei niet gewonnen,” lacht mammie. „Weet je wat! Terwijl ik de broek afmaak, verzinnen we allebei een mooie naam. Dan zijn we tegelijk klaar.”

Om beurten noemen ze een naam op. Er zijn er zóveel!

Marietje en Mieke. Lennie en Nellie. Ineke en Tineke. Gerda en Greetje. Anja en Marja. Toke en Marjoke. Het zijn allemaal leuke namen. Toch vindt Cokkie ze niet goed voor haar pop.

„Het zijn allemaal meisjesnamen,” zegt ze. „En hoe moet het dan als ik er een jongetje van maak, met de broek en de trui?”

Ja, dat is moeilijk!

„Ik zal eens goed nadenken,” zegt mammie. „Wacht eens, noem je pop Reneetje. Dat past bij jongetjes, maar ook bij meisjes.”

„Ja, dat bedoel ik nou,” zegt Cokkie. „Ik kan mijn kind toch geen twee namen geven! Ik noem jou Reneetje,” zegt ze tegen de pop. „Hoe vind je dat?”

„Mamma,” zegt de pop.

„Ze vindt het goed, mammie. Hoort u het wel?” zegt Cokkie.

„Ja hoor,” zegt mammie. „Ik heb het gehoord. Kijk eens! De broek is ook al klaar.”

Nu is Cokkie helemaal tevreden. Haar kind heeft een naam, en meteen ook jongenskleertjes. Altijd met een jurk lopen is heus niet zo leuk. Cokkie loopt zelf ook maar wát graag met een broek aan. Mammie zegt: „Kleed je maar aan, Cokkie, dan ruim ik de naaispullen even op. Na het eten doe ik Anneke in bad en dan mag jij jouw poppekind wassen. Dat wil je zeker wel, hè?”

Nou, en òf Cokkie dat wil.

In een wip is ze aangekleed. Ze heeft nog nooit zo vlug haar twee boterhammetjes opgegeten als nu.

Mammie wast de kopjes en bordjes weer schoon. Cokkie helpt, net als altijd, met afdrogen. Als ze klaar is, zet ze alle spullen netjes in de kast.

„Ziezo,” zegt mammie. „Dat karweitje is weer gebeurd. Nu gaan we kindertjes baden.”

Voor Anneke maakt ze het badje in orde. Voor Reneetje neemt ze een teiltje.

Cokkie krijgt een groot schort van mammie voor. Dat vindt ze best leuk. „Nu ben ik ook een moeder, hè?” zegt ze. „Niemand kan zien dat ik Cokkie ben.”

„Nee hoor,” lacht mammie. „En je kind helemaal niet.”

Terwijl mammie met Anneke bezig is, heeft Cokkie het druk met Reneetje.

Eerst doet ze alle kleertjes uit. Dat moet voorzichtig gebeuren.

Cokkie is bang dat Reneetje een arm of beentje kwijtraakt. Dat mag natuurlijk niet!

In het ene badje spartelt Anneke. Ze kraait van plezier. In het andere badje krijgt Reneetje een beurt.

Steeds hoort Cokkie: „Mamma! Mamma!”

„Reneetje vindt het ook leuk, hoort u dat, mammié?” zegt Cokkie. „Nou,” zegt mammié. „Je kind maakt bijna net zoveel lawaai als Anneke.”

„Mijn kind lijkt ook veel op Anneke,” zegt Cokkie. „Kijk eens! Reneetje spettert me helemaal nat! Dat doet Anneke ook altijd.”

„Die kindertjes toch,” zegt mammié. „Het is maar goed dat je een schort voor hebt.”

In de ene handdoek wordt Anneke drooggewreven en in de andere handdoek Reneetje. De twee kindertjes zijn allebei tegelijk klaar.

„Mmm,” zegt Cokkie. „Mijn kind ruikt lekker.”

„Ja,” zegt mammié. „Mijn kindje ook!”

Ze krijgen allebei weer een hemdje en een broekje aan.

De nieuwe trui en de lange broek staan prachtig, vindt Cokkie. Veel leuker dan de jurk.

Mammié borstelt Annekes haartjes weer mooi in de krul.

Reneetjes haren zijn erg nat geworden. Zó kan Cokkie ze niet kammen.

„Wacht maar eens even,” zegt mammié. Ze pakt de handdoek en droogt heel stevig de natte haartjes af. „Zo,” zegt ze. „Ga nu maar een poosje op het balkon in de zon zitten. Dan zijn ze in een wip weer droog. Geef je natte schort maar hier.”

Cokkie zet haar eigen stoeltje op het balkon. Het is lekker warm in het zonnetje. Terwijl de haartjes drogen, zingt ze een versje. Ze is nu net een echte moeder. Cokkie zingt maar door. Ze moet wel tien versjes zingen, dan pas zijn Reneetjes haren weer helemaal droog.

Mammié helpt een beetje met kammen. Ze leert Cokkie hoe ze vlechtjes moet maken. Dat vindt Cokkie een leuk werkje.

Iedere keer doet ze de haren weer helemaal los. „Ik moet oefenen, hoor,” zegt ze tegen Reneetje. „Je hebt zulke mooie lange haren.” „Mamma,” zegt Reneetje. Dat betekent: ‘Ik vind het wel goed, maar niet zo hard trekken, hoor! Dat doet pijn!’

Na een poosje vindt Cokkie dat ze het al goed heeft geleerd. „Zo,” zegt ze. „Je hebt nu twee mooie vlechten. Nu ga ik je eens goed bekijken. Ik vind jou een lief kind. Vind je mij ook lief?”

„Mamma,” zegt Reneetje. Dat betekent: ‘Natuurlijk! Alle kindertjes vinden hun mamma toch lief!’

Cokkie vindt het fijn dat ze nu met haar kind kan praten. Ze zegt: „Je hebt een mooie broek, hè? En je trui vind ik ook mooi. Mamma is knap dat ze kleertjes voor jongens kan maken. Je bent vandaag een jongen. Morgen mag je weer een meisje zijn, is dat goed?”

„Mamma,” zegt Reneetje. Dat betekent: ‘Het is best, hoor. Ik vind het allebei erg leuk.’

„Ja,” gaat Cokkie verder. „Je bent een lief broertje. Je ruikt lekker naar zeep. Je haren ruiken ook lekker. Je hebt twee mooie vlechten. Die heb ik erin gemaakt.”

Opeens denkt Cokkie: „Maar dat is toch eigenlijk raar! Jongens hebben nooit vlechten. Alleen maar meisjes.”

Ze kijkt naar de lange broek en de mooie trui. Past dat nu wel bij die lange haren? Het staat in ieder geval niet raar! Meisjes dragen ook wel eens een lange broek.

Maar een jongetje met vlechten! Nee. Reneetje lijkt zo helemaal niet op een jongen.

O, o, wat moet Cokkie dáár nu weer aan doen. Ze wil een jongenspop hebben!

Ze denkt en kijkt . . .

Dan weet ze het al. „Ik ga die vlechten afknippen,” zegt ze. „Wil je ook liever een jongen zijn dan een meisje?”

„Mamma,” zegt Reneetje.

Wat zou dat betekenen?

Misschien: 'Knip mijn haren maar af, hoor! Dan ben ik een jongen.'
Maar het kan ook zijn: 'Niet mijn mooie haren afknippen, hoor! Ik vind ze juist zo prachtig!'

Cokkie luistert al niet meer. Ze legt Reneetje voorzichtig op de grond.

Het naaimandje staat nog in de kamer. Dat komt goed uit, want mammie is in de keuken bezig.

Cokkie zoekt de schaar op en loopt weer terug naar het balkon. Ze heeft ook een doosje meegebracht. Dat zet ze naast haar stoeltje op de grond.

„Zo, kom maar eens hier,” zegt ze.

Ze pakt een vlecht . . . „Knip,” doet de schaar.

„Mamma,” roept Reneetje. Dat betekent: 'Au! Niet zo hard!'

Cokkie pakt de andere vlecht. Weer doet de schaar: „Knip.”

„Mamma,” roept Reneetje. Dat betekent: 'Domme, domme Cokkie!'

De twee vlechten legt Cokkie netjes in het doosje dat naast haar stoeltje staat.

„Zo,” zegt ze. „Als je weer een meisje moet zijn, plak ik ze er weer aan. Vandaag ben je een jongen. Fijn hè?”

Maar Reneetje zegt niets terug. Reneetje denkt zeker: „Ben je nu tevreden?”

Tevreden? Cokkie? ?

O nee, dat is ze nog lang niet. De vlechten zijn er nu wel af, maar het is nog geen jongenshaar! Het is nòg te lang!

Ze knipt hier een stukje af, en daar een puntje weg . . .

„O Cokkie! Wat ben je aan het doen!”

Dat is mammie!

„Wat jammer van dat mooie haar! Dat mag je zo maar niet afknippen!”

Even schrikt Cokkie. Ze was zo druk bezig met knippen. Ze had mammie niet horen aankomen.

„Kindje, kindje,” zegt mammie. „Waarom doe je dat nu toch!”

„Ik wil een jongenspop hebben,” zegt Cokkie. „Jongens hebben toch geen vlechten! Morgen mag Reneetje weer een meisje zijn. Dan plak ik de vlechten er wel weer aan met een beetje lijm.”

Daar moet mammie toch om lachen. „Domme Cokkie,” zegt ze. „Je kunt toch geen haren aanlijmen! Als jouw haartjes geknipt worden, kunnen ze er toch ook niet meer aangelijmd worden.”

Daar schrikt Cokkie toch wel een beetje van. Kan dat niet? Kun je geen haren aanlijmen? O, hoe moet dat nu? Ze kijkt naar de twee vlechten in het doosje. Ze kijkt ook naar Reneetje. Reneetje is lang zo mooi niet meer. Aan de ene kant zijn de haren veel langer dan aan de andere kant. Hier en daar is zo maar een stukje weggeknipt. Mammie ziet het ook. Wat moeten ze daar nu toch aan doen!

„Ik weet het al,” zegt mammie. „Je moet vóór je naar de grote school gaat nog naar de kapper. We leggen Anneke in de wagen en gaan er nu meteen naar toe. Misschien kan de kapper er nog een mooi kind van maken.”

Cokkie hoopt het maar. Misschien hoeft Reneetje niet altijd zo te blijven. De pop lijkt nu niet op een jongen, maar ook niet op een meisje.

„Het is net polletje piekhaar,” zegt mammie.

Dat vindt Cokkie geen leuke naam, maar een klein beetje lijkt het er wel op.

De kapper kijkt vreemd op. „Moet ik nu ook al poppekinderen knippen?” zegt hij. „Ik zal het proberen, maar het is wel moeilijk, hoor! We zullen eerst maar het oudste, en ook een beetje het stoutste kind knippen.”

Hij kijkt naar mammie. „Moet ik van haar soms ook een jongetje maken?” vraagt hij.

„Nee hoor. Alstublieft niet,” zegt mammie. „Eén jongetje in de familie is al mooi genoeg.”

„Jammer,” denkt Cokkie. „Ik zou best jongenshaar willen hebben,” maar ze durft het niet hardop te zeggen.

De kapper knipt heel vlug. „Knip-knip-knip-knip-knip!”

In een wip is Cokkie klaar.

„Zo,” zegt de kapper. „Dat is gebeurd. Houd nu je kind maar vast, dan zal ik het eens proberen.”

Reneetje krijgt, net als Cokkie, een wit laken om.

„O, dat is waar ook,” denkt Cokkie. „Daar heb ik niet aan gedacht! Ik heb het helemaal verkeerd gedaan.”

„Knip-knip-knip,” doet de schaar.

Cokkie kijkt goed hoe de kapper het doet.

Hier een knip en daar een knip . . .

„En . . . wat zeg je ervan?” vraagt de kapper na een poosje.

Cokkie knikt. „Zo is het goed. Het is nu een echte jongen.”

„Dat zou ik ook denken,” zegt de kapper. „Hij heeft een mooie kuif gekregen. Nu niet meer aan knippen, hoor! Poppehaartjes kunnen niet groeien. Als je nu weer knipt, wordt je kind kaal. Dan heb je geen kind meer maar een opa.”

Daar moet Cokkie toch zo om lachen. Een poppe-opa! Daar heeft ze nog nooit van gehoord.

„Nog meer kindertjes te knippen, mevrouw?” vraagt de kapper.

„Nee hoor,” zegt mammie. „Het is zo wel weer mooi geweest. Laat Annekes krulletjes maar een poosje groeien. We hebben nu al een jongetje in huis.”

Cokkie draagt zelf haar poppekind weer naar huis. Ze moet er steeds naar kijken.

„Je bent nu een echte jongen,” zegt ze. „Nu heb ik toch een broertje. Een meisjesnaam heb ik nu niet meer nodig, en ook geen jurk. Toch blijf ik je Reneetje noemen. Dat vind ik een leuke naam. Is dat goed?”

„Mamma,” zegt Reneetje. Dat betekent: ‘Het is best, hoor. Als je me maar lief vindt. Zul je geen opa van me maken? Ik wil veel liever een broertje zijn.’

10. Geen tijd meer voor broertjes!

Eindelijk is de grote dag gekomen. De grote dag dat Cokkie voor het eerst naar school mag.

Cokkie vindt het maar wat fijn. Ze wil zo graag leren lezen en sommetjes maken.

Mammie brengt haar weg.

Het is niet zo erg ver van Cokkies huis. Ze weet best zelf de weg, maar mammie gaat voor de eerste keer mee. Niet omdat Cokkie nog te klein is om alleen te gaan. O nee! Maar het is veel gezelliger. Mammie heeft gezegd: „Ik wil graag weten welke juffrouw je krijgt. Ik vind het ook leuk als ik weet op welk plaatsje je zit. Dan weet ik precies, als je me iets vertelt, hoe het is.”

„Ja,” denkt Cokkie. „Het is leuk om iets te vertellen over school. Natuurlijk moet mammie dan weten hoe het er uit ziet in de klas.” Nu loopt ze naast mammie over de straat. Zo nu en dan maakt ze een sprongetje van plezier. Het is ook zó fijn! Zou ze al kunnen lezen als ze uit school komt?

In de straat waar de school is, staan al een heleboel kinderen. Cokkie kan ze niet tellen. Het zijn er zóveel! Er zijn al grote jongens en meisjes bij.

Cokkie gaat een beetje dichterbij mammie lopen. Die grote jongens zijn zo wild!

„Zo krielkip,” zegt er een. „Ben jij er ook een voor de kleuterklas?” Cokkie zegt niets. Ze kijkt wel boos.

Wat een nare jongen. Hij is zèlf een krielkip, maar dan wèl een hele grotel!

Bij de schooldeur staat een meneer. Wie zou dat zijn?

„Dag meester,” zegt mammie. „Hier is Cokkie. Ze komt vandaag voor het eerst op school.”

O, dat is de meester! Het is een aardige meester. Hij zegt: „O, dag mevrouw. Dag Cokkie. Zo, kom jij bij ons op school? Dat is gezellig. Kom maar eens mee. Er zijn al zoveel nieuwe kindertjes in de klas. We zullen eens zien of we voor jou ook een plaatsje kunnen vinden.”

Ze lopen door een lange gang. Aan beide kanten zijn deuren. Ze staan allemaal wijd open. Wat is het hier groot! En wat kunnen er veel kinderen in een klas zitten. Cokkie is nog nooit op school geweest. Ook niet op de kleuterschool. Ze kijkt haar ogen uit. Voor een deur blijft de meester staan.

„Hier moeten we zijn,” zegt hij. „Kijk eens aan, daar is de juffrouw ook al. Hier is nog een meisje voor uw klas. Kan ze er nog bij?” De juffrouw kijkt naar Cokkie. Ze steekt haar hand uit.

„Dag,” zegt ze. „Hoe heet je? Kom je bij mij in de klas?”

Cokkie knikt van 'ja'.

Ze zegt: „Ik heet Cokkie, juffrouw.”

De juffrouw lacht. Ze zegt: „Heet jij Cokkie? Dat is leuk. We hebben ook al een Corrie in de klas. Dat lijkt een beetje op elkaar. Kom maar eens mee. Ze zit daar in de bank. Wil jij wel naast haar zitten?”

Cokkie knikt weer: „Ja hoor.” Ze wil wat graag naast een ander meisje zitten.

Ze gaat op het lege plaatsje zitten. „Dag,” zegt ze tegen Corrie. Corrie zegt niets terug. Ze kijkt zo raar. Net of ze het niet fijn vindt op school.

Mammie staat bij de deur.

Cokkie steekt haar hand omhoog. „Dag mammie.”

Mammie knikt. „Dag Cokkie.” Ze vindt het fijn dat Cokkie zo graag naar school wil.

Cokkie kijkt de klas eens rond. Er zijn nog veel lege plaatsjes. Zouden daar ook nog kinderen voor komen? Ze hoopt het maar. Veel

kinderen is gezellig. Ze is zo lang alleen geweest met mammië. Nu is Anneke er wel bij, maar met haar kan ze nog niet spelen.

Ze kijkt naar het meisje naast haar. Wat is dat nu? Ze huilt! Daar begrijpt Cokkie niets van. „Heb je hoofdpijn?” vraagt ze. Corrie schudt van ‘nee’.

„Heb je dan buikpijn?”

Weer schudt Corrie van ‘nee’.

Dat wordt moeilijk! Corrie huilt, maar ze heeft geen hoofdpijn en ook geen buikpijn. Waarom zou ze dan huilen?

Daar komt de juffrouw al aan. Ze zegt: „Je moet niet huilen, hoor.

Ben je mal, zo'n groot kind! Je zult eens zien hoe gezellig het is op school. Straks gaan we versjes zingen."

Corrie blijft huilen.

De juffrouw moet weer naar een nieuw kindje toe. Ze zegt tegen Cokkie: „Vertel jij haar maar eens hoe fijn het is op school. Jij wilt wel graag knap worden, hè?”

Nou en òf Cokkie knap wil worden.

Ze vindt het maar raar dat een kindje huilt omdat ze naar school mag. „Ik vind het hier best leuk,” zegt ze tegen Corrie. „Wil jij niet naar school?”

Corrie zegt niets terug. Ze huilt maar steeds door.

Cokkie weet niet goed wat ze nog meer moet zeggen. Tegen een meisje praten dat geen antwoord geeft en al maar huilt, is helemaal niet leuk.

Voor haar zit een jongen.

„Zat ik maar naast hem,” denkt Cokkie. „Die huilt tenminste niet.”

Ze tikt op zijn rug.

De jongen kijkt om.

„Dag,” zegt Cokkie. „Ik heet Cokkie. Hoe heet jij?”

„Ik heet Kees,” zegt de jongen.

„Kees? Heet jij Kees?” Met open mond kijkt Cokkie hem aan.

„Ja,” zegt Kees. „Ik heet Kees. Vind je dat zo raar?”

„Nee hoor,” zegt Cokkie. „Ik vind het juist leuk. Ik heb een vriend die ook Kees heet. Hij woont bij oma.”

„O,” zegt Kees. Hij weet niet goed wat hij nog meer moet zeggen.

„Ik vind het hier fijn. Jij ook?” vraagt Cokkie.

„O ja,” zegt Kees. „Dat gaat wel.”

„Ik wil knap worden,” zegt Cokkie. „Ik kan al tot twintig tellen.”

„Dat is niks moeilijk,” zegt Kees. „Ik kan al sommen maken.”

Sommen maken? Cokkie gelooft het niet helemaal. Die leer je toch pas op de grote school!

„Laat eens horen,” zegt ze.

„O, dat is goed, hoor,” zegt Kees. „Je gelooft me zeker niet.”

„Nee,” zegt Cokkie. „Ik geloof er niks van.”

„Nou, hoor dan,” zegt Kees. „Een en een is twee. Twee en twee is vier. Drie en drie is zes. Vier en vier is acht. Vijf en vijf is tien. Geloof je het nou?”

Cokkie is er stil van. Hij kan ècht al sommen maken.

Na een poosje zegt ze: „Wat ben jij knap!”

„Ja,” zegt Kees. „Dat weet ik al lang. Ik word later meester.”

Meester! Cokkie zucht ervan. Wat wil ze zelf worden als ze groot is? Ze weet het al. Ze zegt: „Ik word later moeder.”

„Dat is goed,” zegt Kees. „Dan mogen jouw kinderen bij mij op school komen.”

Dat is leuk!

Cokkie wil het tegen Corrie vertellen, maar Corrie zit met een zakdoek voor haar ogen.

„Jammer,” denkt Cokkie. „Met haar kan ik helemaal niet praten. Kees is veel leuker.”

Ze vraagt: „Wil jij mijn vriendje worden?”

„Best,” zegt Kees. „Met jou wil ik wel spelen, maar niet met haar. Dat is een huilebalk.”

Hij wijst naar Corrie, die nog steeds een beetje huilt.

Maar dan wordt Cokkie boos. „Je mag niet schelden,” zegt ze. „Corrie is best aardig. Ze kan er toch ook niets aan doen dat ze het hier niet fijn vindt?”

Opeens houdt Corrie op met huilen. Ze heeft Cokkie horen praten met Kees. Ze wil ook best een vriendinnetje hebben.

„Vind je me heus aardig?” vraagt ze.

„Ja hoor,” zegt Cokkie. „Ik wil best naast je zitten, maar dan moet je niet meer huilen.”

Corrie droogt haar tranen af. Ze lacht een beetje tegen Cokkie.

„Jij bent mijn vriendinnetje,” zegt Cokkie, „en Kees is mijn vriend. Leuk, hè?”

„Ja,” knikt Corrie.

Ze is blij dat ze naast Cokkie mag zitten. Het lijkt nu opeens heel

anders op school. Niet meer zo ver bij mammié vandaan.

Alle moeders zijn weer naar huis gegaan.

De juffrouw staat voor de klas.

„Zo kinderen,” zegt ze. „Nu gaan we het hier eens gezellig maken met elkaar. Om te beginnen zeggen jullie maar juf tegen me. Als jullie allemaal goed je best doen, zullen jullie eens zien hoe fijn het hier is. We gaan nu eerst een versje zingen. Wie een heel mooi versje kent, mag zijn vinger opsteken.”

Zes vingers gaan tegelijk omhoog.

De juffrouw kijkt de klas rond. „Laat eens kijken. Jij heet Janneman geloof ik, hè? Welk versje ken je?”

„Poesje mauw,” zegt Janneman.

„Dat is een léuk versje,” zegt juf. „Ik bedoel nu een móóí versje, van de Here God. Jouw versje zingen we straks. Is dat goed?”

Juf wijst naar een meisje. „Zeg jij het maar.”

„Klokje klinkt,” zegt het meisje.

„Juist! Dat bedoel ik,” zegt juf. „Kennen jullie dat allemaal?”

Bijna alle kinderen knikken van ‘ja’.

„Prachtig,” zegt juf. „Allemaal tegelijk beginnen. Een, twee, drie, ja!”

De kinderen zingen:

Klokje klinkt,
Vogel zingt,
Ieder op zijn eigen wijs.
Kindje jij,
Zingt daarbij,
Tot des Heren lof en prijs.

Janneman heeft niet meegezongen. Als het versje uit is, roept hij heel hard door de klas: „Dat is precies hetzelfde als mijn versje!” Hij kijkt boos naar juf.

„Ja,” zegt juf. „Een klein beetje gelijk heb je wel, maar toch niet helemaal. Wie begrijpt wat ik bedoel?”

Cokkies vinger gaat omhoog.

„Ja Cokkie, zeg het maar,” zegt juf.

Cokkie zegt: „Het klinkt precies eender, maar we zingen andere woordjes.”

„Goed zo, Cokkie,” zegt juf. „Je bedoelt dat de wijs dezelfde is. De woordjes van „Poesje mauw” zijn leuk, en van „Klokje klinkt” mooi. Begrijp je het nu, Janneman?”

Janneman schudt zijn hoofd. Hij wil het niet begrijpen.

„We zingen ook nog „Poesje mauw”, zegt juf. „Dan kan Janneman het zelf horen. Allemaal tegelijk, hoor. Daarnet ging het keurig! Een, twee, drie.”

Nu zingen de kinderen:

Poesje mauw,
Kom eens gauw,
Ik heb lekkere melk voor jou.
En voor mij,
Rijstebrij,
O, wat heerlijk smullen wij.

„Hebben jullie het verschil gehoord?” vraagt juf. „Poesje mauw” is een leuk versje, en „Klokje klinkt” een mooi versje.”

De meeste hoofden knikken van ‘ja’.

„Zo,” zegt juf. „Dan hebben jullie nu al iets geleerd. Jullie zijn knappe kinderen.”

Cokkie luistert goed naar juf. Ze vindt juf aardig. Ze lijkt wel een beetje op mammi. Niet helemaal natuurlijk, maar toch wel een beetje.

„Ik vind het hier fijn,” denkt ze. „Ik heb een lieve juf. Ik heb ook al een vriendje en een vriendinnetje. Thuis heb ik Anneke nog en Reneetje. Eigenlijk is het maar goed dat ik geen broertje kon kopen. Ik heb het al druk genoeg. Ik heb niet eens meer een broertje nodig!

Die Cokkie! !

INHOUD

1. Een lekker sopje	7
2. Heeft Anneke honger?	14
3. Een mooi plannetje	23
4. Wat gaat Cokkie doen?	27
5. Een baby'tje van suiker	31
6. Cokkie is weg	44
7. Wat een aardige agent!	49
8. Een poppekind voor Cokkie	55
9. Toch een jongen!	62
10. Geen tijd meer voor broertjes!	70